

Demeter Zoltán dr.
fhdgy.

1941.11.01.
/1939.02.évf./

I.cső.ker.Gödöllői szárny pk.h.

1941.11.01. 1917.02.04. 1943.08.20. 1939.02-i
+ NSzk tevékenységéért kivégezték /Győr/ 1949. 12.31. BUDAPEST²
/Győr 1946²/

Demetrovics Dezső vitéz
szds.

Cs.Zs. 1944. Ø

+Toronto Kanada 87 é 1972.10.13.

1907 zls.

I.vh.or.fr. fhdgy.

hadbirósági ügye, felmentették 1920
Demeter cs.főtörm. bátyja

Demény Elemér vitéz
alez.

1941.LL.01.
/1915.03.évf./

IX.cső.ker.Szatmárnémeti oszt. pk-a

Szül.: Budapest, 1893.

Gy.: - Sarolta

76.^{cs. kir} honv.gy.e. Szerb, Olasz front

1941.11.01. 1893.07.26. 1917.01.01. 1915.03-i

BUDAPEST

1947: FHDGy. II. KER. 1921.03.01. 20. Gy.E.

BUDAPEST, XII. SZENDI-U. 5.SZ.

LÉVA . N.K.

Deteky Ágoston alez.

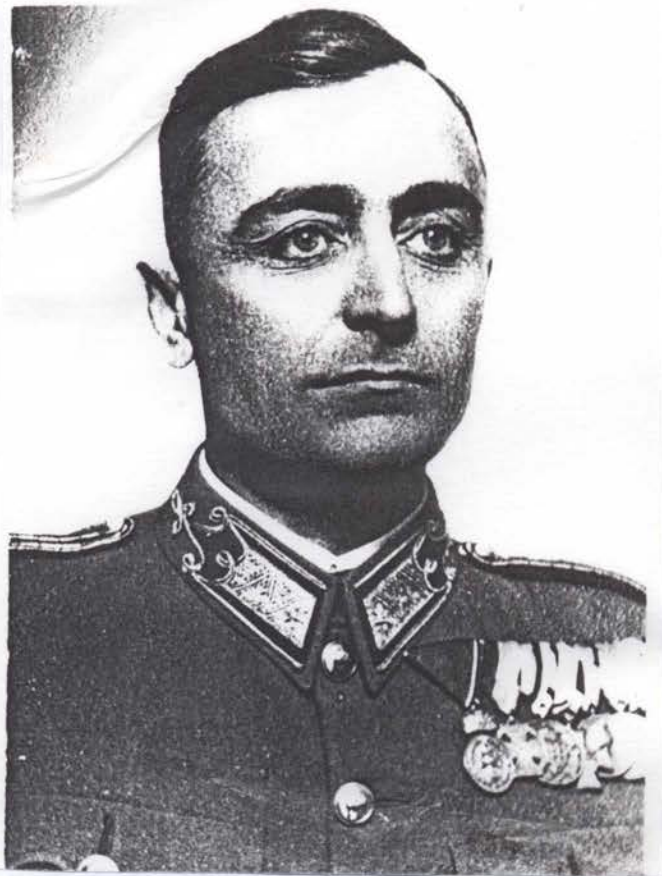
1942.09.30. /MECZNER/
/1917.évf./ VII.ker.

1942.09.30.
1898.07.13. 1917.08.18. 1917.
SZÜL.: FEKETEgyÖRKÖS / BihAR VM/

Gödöllő oszt.pk.

++ Pittsburg /Pennsylvania, USA.,
1969.11.05.
Hamvait hazaküldték Erdélybe.

F.: HELL MARGIT

özv. Deteky Gusztávné,
szül. Myron Edith,

néhai Deteky Ágoston alez. özvegye, 1985.07.22 + Fairborn-ban /Ohio/
Ildikó lányának otthonában, + 1913 Erdély
USA MHBK pittsburg csop.vez.

Gy.: Huba, Pál, Ildikó
Deteky alez. az egri cső.oszt. pk-a volt, aki az USA-ba való kivándor-
lásuk után hosszú évekig a MHBK piitsburghi /PA.USA/ csop-ját vez.
Gyászolják fiai: Huba és Pál, leánya Ildikó Mr Mrs. Leon Wente
és családjaik, va amint Erdélyban és M-o
élő rokonsága

GYÁSZJELENTÉS

Fájdalmas szívvel, de a jó Isten szent akaratában megnyugodva jelentjük, hogy a drága jó férj, apa, nagypapa, testvér és rokon,

D E T E K Y Á G O S T O N

szkv. csendőr-alezredes, Szent László lovag

több háborús és béke-kitüntetés valamint az Európai Frontharcosok Szövetsége nagykeresztjének tulajdonosa

1969. november 5-én, rövid szenvedés után 71 éves korában nemes lelkét visszaadta Teremtőjének.

November 7-én este ravatalánál a Beinhauer Mortuaryban Nt. Markovits Pál pittsburghi ev. lelkész a virasztásnál imádkozott mellette és nov. 8-án volt a gyászistentisztelet a hazelwoodi magyar ev. templomban.

Emléke legyen áldott! Örökké élni fog közöttünk!

Köszönetnyilvánítás

Ezúton fejezem ki hálás köszönetemet mindazoknak, akik a gyász nehéz óráiban mellettünk voltak, akik virágot küldtek, és a temetésen megjelentek.

A gyászoló Család nevében:

özv. *Deteky Ágostonné,*
sz. Miron Edith

B.L.1970,07-12.XXIII.évf.07-12.sz.63.o.

Deteky Ágoston alez. halálával megüresedett a pittsburgi MHBK csop.vez.helye. Az 1970.01.09.összejövetelen erre a posztra a pittsburgi honvéd bajtársak vitéz Tamáska Endre szds.-t a M MKCSBK csop.vez.választották meg.
Deteky Ágoston 1969.11.05. szívroham + következtében Pittsburg. /Pennsylvania/, USA/ elhunyt. Erdély szülöttje volt. Fiatal tüként került a Testülethez az I.VH. után. Utoljára Gödöllőn szolgált mint oszt.pk. Amrikai emigrációjában Pttsburgban telepedett le, barátságos népszerű ember volt s fiatalabb bajtársai kezdetben őt választották a MHBK vez-jül. Ezt a tisztséget haláláig viselte.Emellett hűséges cső.ti. volt, egyformán tagja a MKCSBK-nek és a clevelandi Cső.Caládnak. Halála pillanatában felsége mellette virrasztott. Cső és honv. bajtársai 11.07-én vettek búcsút ravatalánál. Nt. Markovits Pál ev. lelkész imádkozott. Kóporsóját a magyar nemzeti zászló borította. Mellette állott a MKCSBK-nek a koszoruja, a virágok, koszoruk szinte elborították a ternet. Temetése 11.0., zajlott le. az ev. templomból, melynek gondnoka, majd tanácsosa volt. Hamvait elégették és hzakülték szülőföldjére, Erdélybe.

Dégenfeld-Schonburg István gr.
fhdgy.

1943.10.01.
/1939.08.évf./

Cső.zlj. galánta al.ti.

1942.10.01. 1916.10.11. 1942.12.06. 1939.08-i

Budapesti harcokban

SzU.hdf. foksáni

Kazincbarcika

elutasító

+ Marosvásárhely, 1995.10.

GALÁNTAI ZLJ

Dienes Gyula II. Jenő József nemes mezőkövesdi
fhdgy.

1941.11.01.
/1939.évf./

V.cső.ker. Ujvidéki szárnypk.h.

1941.11.01. 1914.06.26. 1942.08.20. 1939.02-i *LONDON, 2006.10.06.*

A.: Kellner Mária

Gy.: Katalin

a legfelsőbb bíróság ítéletét megsemmisítette

Gyűjtőfogház 11 é

F.: Ciff Franciska

tanári és könyvtári diploma

Encyclopaedia Hungarica cikkírója /*UIZÉLAND*/

Tatabánya XIV.akna

Vác

New Zealand-i csendőrnapi

Találkozó valahol Európában

copy.

v. Viczián Béla úrnak,
Lakhelyén.

Kedves Béla!

BL ez évi február 15-iki számában a csö.nappal kapcsolatban megjelent Dr. Balassa Bálint fhdgy.-ről való megemlékezés halálával kapcsolatban.

Ha megkésve is, meg kellene emlékeznünk Dr. Demeter Zoltán fhdgy. Kivégéséről is, aki együtt szolgált Bálinttal 1944 nov. és dec.-ben és akit Győrben végeztek ki és aki Bpest bezárása előtt (dec. 24) át lett helyezve Győrbe. Dr. Demeter rangelső volt évfolyamunkban, Dr. Balassa második helyen, jómagam negyedik helyen, végeztünk. és Dr. Binder utánam következett. Dr. Demeter debreceni származású, apja ref. pap volt. Őt is súlyos kínzások után végezték ki. Binder helyettesem volt az ország elestekor és után Németországban. Ott Németországban, mindkettőnk az amerikaiak szégyenteljes magyar gitséggel börtönbe, majd fogolytáborba és azután haza transporáltak. Dr. Bindert 2 hónap után 'Katona Politika',-ról kiengedték, engem pedig 11 évig az ÁVÓ tartott fogdva.

Itt kell ugyancsak megemlékeznünk három csö, alhdgyról, Pál, Sipöcz és Pálkás nyomozókról akiket kiadtak Romániának ahol súlyos bántalmazások után kivégeztek. Ők velem gyalogoltak Erdélyből Bpestre 1944 okt.-nov.-ben Közben Bethlen – Dés környékén a sebesen előrenyomuló oroszok belénk lőttek, az eredmény 3 halott és 7 súlyos sebesült volt. A halottak hevenyészve eltemettük, a sebesülteket a mozgásban levő dési kórházba szállítottuk, sorsukról hirt nem kaptunk, az ellenség azonnali bevonulása után Désre.

Bajtársi szeretettel

v. Dienes Gyula csö.fhdgy.

Copy.

1. sz. sz. sz.

2000, 09, 22.

Mr. Jules Szalay
316 Rio Grande
Edgewater, FL 32141
USA.

Kedves Jules!

BL ez év aug. 15-ki számában olvastam felhívásodat röviden beszámolni csendőr eseményekről. Egyik ilyen eseményről, úgy gondoltam érdemes említést tenni. 1945 elején nyugatra, főleg Németországba kitelepült csendőr részlegek sorsát érinti. Példaként csoportomat idézem; 1945 április hó elején, a végső napokban az ország eleste előtt, a vezetésem alatt álló, kb. 80 cső. nyomozóval átléptem a határt Ausztria felé. Utunk göröngyös volt, szőnyegbombázásokkal tarkítva, de végül is beérkeztünk a Inincs tovább! helyünkre, a Bajorország-i Chiemsee melletti Traunstein község környékére. Helyettesem, Dr Binder Gusztáv, évfolyam- és tanfolyam társam segítségével cső. bajtársaimat 3 fős csoportokban bekvártélyoztuk a környék gazdáihoz, ahol kis munka fejében lakást/ellátást kaptak. A közeljövönk előnyösnek ígérkezett annak ellenére, hogy az amerikaiak majdnem egyidőben érkeztek meg, bajt nem okozva. Rövid néhány héten belül önkényes alapon egy volt bpesti rendőr detektive, Szabados névre hallgatott, néhány 'diszmagyar'-t beépítve, hajtóvadászatot rendezett a környéken amerikai támogatással, minket lefogott, engem mindenemtől – beleértve családi iratokat, iskolai-, egyetemi, stb. Bizonyítványt, világbajnoki sport aranyérmemet amit 1937-ben Párisban nyertem, stb. Megfosztottak. Kiraboltak. Néhány csendőrömmel, Binderrel börtönbe kerültünk az ausztriai határ közelében, Magára hagyva Binder feleségét egy néhány hetes gyermekkel, aki ott született rövid idővel előtte. Néhány nappal előtte pedig a barátságos amerikai katonák látogatást tettek Binderék falusi szobályaiba, ahonnan Binder feleségének jegygyűrűjét ellopták. Ezt néhány óra múlva Binderék felfedezték, és Dr Binder sietve felkereste a közelben tanyázó amerikaiakat, akik közül az egyik kinyitva egy dobozt kérte Bindert, hogy melyik volt a felesége gyűrűje, vagy egy tucat jegygyűrű között., Így kapta vissza felesége gyűrűjét. De visszatérve a tárgy körünkhöz, rövid idő múlva katonai teherkocsikon átvittek minket egy ausztriai lágérba, ahol kompaundokba voltak az emberek osztályozva. Ott hideg volt, fáztunk és éhezünk. A tábor kettős drótkerítéssel volt bekerítve, sűrűntüzdelve őrtornyokkal ahol az amerikai örök azzal szórakoztak, hogy a cigarettára éhes foglyoknak a kerítés mellé félígszivott cigarettát dobáltak, amikor a fogoly lenyúlt érte, belélttek, jókat nevetve tréfájukon!

Megjegyzendő, hogy Szabados detektív egyike volt a korábban, Budapesten székelő Sombor-Schweinitzer vezetése alatt álló detektív csoportnak, amelyet emlékezetem szerint a bevonuló németek eltávolítottak 1944-ben. Ugyanakkor engem is őrizetbevettek a németek Újvidéken az ottani szárnyparancsnokságon egy hétre, megfosztván fegyveremtől is.

1945 őszén előkészítettek egy 15-20 tehergépkocsiból álló konvojt, minket begyömöszöltek azokba és Bécsen keresztül Budapestre szállítottak, de előbb a Főváros határában az ÁVÓ üdvözölt bennünket. Engem az a megtiszteltetés ért, hogy Gyenes (alias Dienes (az anyja neve)) volt csendőrh. százados rendőrezredesi uniformisban kérdezte tőlem, hogy merre szolgáltam, mire válaszomra azt ordította felém, hogy 'maga is abban a sváb bandában szolgált és távozott tőlem. Még ma is talány részemre, hogy ez mit akart jelenteni ?

Végül beérkeztünk az Andrássy-út 60-ba (az ÁVÓ paradicsomba) Lehetett látni, hogy erősen felkészültek erre a fogadtatásra, mert az út két oldalán ezres tömeg üvöltözött, a legdurvább neveket osztogatva nekünk, halált kívánva fejünkre és ökördösték arcunkat. Az amerikai tiszt teljes örömét fejezte ki a tömegnek, beszélt magyarul legalább olyan jól, mint én aki egy budapesti származású zsidóember volt, nevét ismertem, csak elfelejtettem tavaly óta. Talán majd eszembe jut később. A tömeg kb. egyórai tombolása után, levezettek bennünket az ÁVÓ pincéibe. Ez volt hónapokig, illetve évig otthonom, egy piszkos, beton alapú elhanyagolt pincehelység, patkánylátogatókkal, kidugva fejüket a törött peccsövezeten, Ágy természetesen nem volt, és nem is volt a 11 évi fogságom alatt. A villany éjjel-nappal égett, a klozetra akkor mentem, amikor az őt elhatározta, nem pedig, mikor szükségem volt rá. Eleinte a keresre kint nőt, férfiakat együtt tartották. Néhány hónap után kettéválasztották őket.

Itt most befejezem mondokámat és a további tapasztalataimat majd egy másik fejezetben írom le, ha szükségesnek ígérkezik. Erre azonban Te adj tanácsot

Kedves Jules tudasd velem, hogy hasznát veheted e a stórymnak, vagy nem és az esetben ha hasznát veheted, ennek tartalmát csökkentheted, ha úgy látod jónak.

Szeretettel üdvözölve, remélve, hogy hirt adsz magadról

/vitéz Dienes Gyula /
vlt cső.fhdgy...

Gabriella Kuntó

2000,09,22.

“BÜSZKE VAGYOK RÁTOK FIAM”

1946 év elején, kb. 15-20 foglyot kísérték ÁVÓ örök az Andrássy-út 60-ból gyalogmenetben bilincselve, láncrafüzve a Köruton, Budapesten a megnyílt ‘szükséghidon’ keresztül a budai Főutcai Törvényszék fogházába, ami a rettegett ÁVÓ kiterjedése volt, további nyomozásra. Ezt az utat hasonlóan többször megtettem. Külömbőség az volt, hogy a hid felállítás előtt hajon vittek keresztül a Dunán. A budai hídfő közelébe érve-mint gályarabok-a mindig acsarkodó és félelmetgerjesztő öröktől örülve, a járókelők felől egy jólöltözött úr felémkiáltotta “BÜSZKE VAGYOK RÁTOK FIAM”. Meghült a vér bennem, hogy egy idősebb úr ilyen lépésre szánta el magát. Az örök azonnal elfoghatták volna, mivel minden hatalom abban az időben a kezükben volt, minden felelősség nélkül. Lopva rápillantottam és legnagyobb meglepetésemre a jó öreg latin tanáromat ismertem fel, Dr. Törös Bélát, akit utoljára láttam 1933-ban az érettségi vizsgámon. Ez a nyílt nyilatkozás örömteli, melegérezéssel töltött el megkínzott testi és lelki állapotomban. Ez elkísért engem 11 éven keresztül fogságomban. Kimondhatatlan lelkiörvosság volt számomra mert nem csak engem érintett, hanem testületemet is. Úgy éreztem, hogy nem mindenki értett egyet a helyi szimpatizálókkal a bevonuló keletiveszedelemmel kapcsolatban és megújult reménnyel néztem a jövőbe.

vitész mezőkövesdi Dienes Gyula

Wellington, október, 7. 2000 .

Drága Gyuri Barátom!

Kedves leveledet e hó 3-án vettem kézhez, örömmel, hogy válaszoltál. Válaszomat személyi adataimmal kezdem; vitéz mezőkövesdi Dienes Gyula Jenő József, szül.: Budapest, 1914 június 26, apám: id.D.Gyula , anyám: Kellner Mária, 6 gyermekes család, jelenleg 2 él még belőlük. Id.D.Gyula ny.műszaki főtanácsos, kultur mérnök, (+1961). Feleségem sz.Ciff Franciska, ny.director AZ uj – zélandi Nemzeti Könyvtárnál, 2 diploma, tanári- és könyvtári dpla amit velem együtt végzett itt Uj-Zélandon. Egy leánygyermekünk van, Katherine , 3 diplomával, Ő is vitéz és velem és férjével együtt tagja a Szt László Rendnek. Aférje; Williams Patrick, zenei diplomával. Lányoméke Kelet Angliában élnek, ahol lányom h. zeneigazgató a Norwich Katedrálisnál, több szerzeményét adták ki Amerikában is. Jómagam mint N.Z. szerkesztő a Kanadában kiadott 'Encyclopaedia Hungarica' cikkírója, és jelenleg angolkiadási változatának egyik fordítója tartom magamat vissza a csinytevéstől, amint az angol mondja; (keep out of mischief).

De csatolok néhány a közelmúltban irt leveletem informálásodra.

Néhány informálásom kivégzett bajtársaimmal kapcsolatban; Balassa Bálint 1944 végén Demeter Zolival és Csergő Bandival csendőreikkel mentek ki valahová a budai hegyekben levő u.n. 'bunker'-hez ahol egy csoport fiatal személyt, főleg zsidószármazásúakat találtak. Ezek között volt állítólag későbbi miniszter (Rónai), zsidó) fia is. Rónai tombolt és ordítva követelte Bálint és társai kivégését, ahogy a hír elterjedt. Balassát a vidéken elfogták, de nem Demetert meg Csergőt. Demeter parancsra 1944 dec, 22—én Györbe vonult, Csergő pedig hadifogságba esett ahonnan pár év múlva visszakerült Jugoszláviába szerencséjére, mert beszélt a nyelvet. Ő délvideki származású, jól beszélt a szerb/horvát és a német nyelvet, aminek tudásával egy újabb szerencsével kiszökött Yugóból Ausztrián keresztül Németországba, ahol elvett egy német özvegyet egy felnőtt leánnyal. Testnevelő állást kapott, hasznosítva budapesti Testnevelési Főskola-i diplomáját. Sielés közben elesett, csonttörést szenvedett és az altatásból nem tért magához. Ő a csoportjában a csö.t.tanf.-on rangelső volt. Németországi élete folyamán, minden évben irt nekem évi beszámolót. Halála után egyszer özvegye is irt nekem. Őt Amrikából Szatmáry Karcsi gyakran látogatta, aki szintén testnevelő végzettséggel rendelkezett. Szatmáry sokat levelezett velem is, halála előtt engem is meglátogatott itt New Zealandon

Balassa elfogása előtt engem a bunker-ügyben agyonkínáltak, holott nekem semmi közöm nem volt az ügghöz, azt sem tudtam, hogy földrajzilag merre volt a helyszín. Egy hamis zsidónő tanú vallott ellenem , kétszer is ellentmondó vallomást téve ellenem, amit a későbbi (1991) fellebbezési tárgyalásomon ezt bele is foglalták felmentő ítéletemben, amit bizonyítani tudok. Az ÁVÓ célja persze nem az én felmentésem, hanem kivégzésem volt amit tanusít az is, hogy nem engedtek szabadon, hanem tovább kínáltak, és Demeter györi-ügyeihez akartak hozzátartozni, akit annak idején 40 rendbeli kivégzéssel vádoltak. Ezek után jött az isteni-megváltás egy régi családi barát révén, aki tudtom nélkül felkeresett egy másik barátot, Dr.Petheőt, még akkor szolgálatban levő nagytekintélyű felsőfokú bírót, akinek közbenlépésére kényszer munkára ítélték és 1956-ig élveztem az ÁVÓ vendégszeretetét, ütlegetéssel, éheztetéssel és egy –évi tatabányai munkával, ahonnan súlyos betegség állapotban visszavittek a vácsi Kisfogházba., ahol a zsidó fogházorvos csendőrtiszteket nem engedett a kórházba kezelésre, hanem nagy ritkán az orvos jött a fogdába a hirhedt

fogházparancsnok kíséretében, de sohasem vizsgált meg minket, csak a folyósóról adott fel kérdéseket.

Az említett zsidónővel kapcsolatban is lenne mondani valom, azt majd később. Említetted leveledben Binder Guszti fiát, akit nem láttam születése óta. Traunstein-i kórházban Gusztival együtt vártuk izgalommal, hogy fiú vagy leány realizálódik és felesége legnagyobb öröme fiú lett. Ird meg majd nekem, mit csinál Ő és körülményeit. Szeretném tudni, hogy mióta elváltunk a Gyüjtőben, mi volt a sorsa Gusztinak és feleségének.

Említetted Balázs Gézát is, vele is volt találkozom, igen kellemes fiúnak találtam. Én mindig a 'meleg'-helyeken szolgáltam, Délvidéken, Erdélyben nyomozóknál, ahonnan mint egedüli tiszt gyalog pacslisztunk Budapest felé a német úto- és az orosz elővéd között néhány hétig pihenés nélkül éhezve, stb., elvesztve 10 embert, 3 halott, 7 súlyos sebesült, talán azok is meghaltak? 1941-ben a kárpátokban, majd Lengyelországban.

Drága Gyurkám azt hiszem ez elég lesz a megemésztésre, hagyok későbbre is valamit. Azt mondják, hogy a messziről jött ember sokat mond. (beszél). Szakály Sándorral korábban sokat leveleztem.

Sok szeretettel ölellek.

B.L.1986.1. 4.o.

Dienes Katalin /Wellington N.Z./ v.Dienes Gyula fhdgy. leánya ez elmúlt tanévben kitűnő eredménnyel vizsgázott és nyerte el a School Certificate oklevelet angolból, franciából, latinból, matematikából, természettanból és zenéből. /v.D.GY. 1986.02.05/

V.
TÖRVÉNYKEZÉSI HÍREK.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGÁNAK ELNÖKSÉGI TANÁCSA

Eln.Tan.B.törv. 1568/1992/3.szám

Eln.Tan.B. Törv. 1568/1992/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Eln.Tan.B. Törv. 1568/1992/3.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának Elnökségi Tanácsa Budapesten, az 1993.február hó 1. napján megtartott nyilvános ülésén meghozta a következő

h a t á r o z a t o t :

Háborús bűntett miatt **D i e n e s G y u l a** ellen folyamatban volt bűnügyben megállapítja, hogy a Budapesti Népbíróság Nb IV. 294/1947/27. számú ítélete, illetve a Népbíróságok Országos Tanácsa NOT V. 697/1948/39. számú végzése törvénytört.

Ezért e határozatokat hatályon kívül helyezi és Dienes Gyulát az ellene háborús bűntett miatt emelt vád alól felmenti.

Összességében tehát - beosztásától függetlenül - a terhelt bűnössége egyik bűncselekményben sem nyert megfelelően bizonyítást.

A megalapozatlanság kiküszöbölésére pedig lassan fél évszázaddal az események után reális lehetőség már nem nyílik.

A Legfelsőbb Bíróság Elnökségi Tanácsa tehát az említett határozatok törvénytört voltát a Be 290.§-ának (1) bekezdése értelmében megállapította, azokat a Be 290.§ (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és Dienes Gyula terheltet az ellene emelt vád alól - mert nem nyert bizonyítást, hogy ezeket a bűncselekményeket elkövette volna - a Be 214.§ (3) bekezdés b/ pontja alapján felmentette.

Budapest, 1993.február 1.

Dr.Berkes György s.k. az Elnökségi Tanács elnöke, aláírások: a Tanács tagjai. A kiadvány hitelélül: bírósági tisztviselő

P.H.

- 38 -

IV.
A MAGYAR ÉLET EGYESÜLETI
ÉS TÁRSADALMI ESEMÉNYEI
EURÓPA

GRÁZ (Steierország) Bánfai József bs.-ünk leveléből részletek:

" ... Folyó év máj.29-én a Christiana Hungaria Egyesület rendezésében a gráci magyarság szokás szerint megünnepelte immár 45 ször Hősök napját, szép számú résztvevő jelenlétében, a Központi temetőben 10 órakor NYERS JÁNOS atya szent misét mondott a temető kápolnájában és megáldotta koszorúnkat. Mise után az Ismeretlen Katona emlékművéhez vonultunk és elhelyeztük a koszorút.....

Az ünnepi beszédet Marton Rezső fhdgy.úr, az Egyesület titkára mondotta el, melyben történelmi visszapillantást adott az ünnepély keletkezéséről és törvénybe iktatásáról a két Világháború között. Ezután méltatta az ünnepség jelentőségét. Beszédében kérte, hogy emlékezzünk meg azokról is, akik az események folytán lelki és anyagi áldozatot hoztak és ellenfeleinkről is, akik szintén kötelességüket teljesítették. a nagy tetszéssel fogadott beszéde után ünnepélyes műsor következett. Később megkoszorúztuk vitéz ebesfalvi LENGYEL BÉLA altbgy. úr sírját és Mayer elnök a megjelent fiataltság részére röviden ismertette az elhunyt életútját és jelentőségét a gráci magyarság szempontjából.

Az ünnepély után a Kirchner kaszárnnyában közös ebéd volt az ünnepély résztvevői számára, melynek keretében felszólalt JAKABFFY ERNŐ, a Magyarok Világszövetségének alelnöke, SZÚCS JÓZSEF a Magyar Frontharcosok Szövetségének ügyvezető főtitkára, aki az osztrák vendéglátót, Wildberger alezredest, Mayer elnököt és Marton Rezső titkárt a Magyar Frontharcos Szövetség ezüst jelvényével tüntette ki. Dr. Deák Ernő, a Központi Szövetség elnöke az Egyesület további működésének fontosságára hívta fel a figyelmet és köszönetét fejezte ki az Egyesület vezetőségének és a házigazdának... "

+ + + + +

KANADA

TORONTO (Ont.) 1994 máj.29-én Toronto magyarsága hőseink emlékére ünnepséget rendezett. A dísz-szónok számunkra,csendőrökre nézve nevezetes személyiség Major THOMAS KONTA,a kanadai hadsereg őrnagya,kinek nagyapja KONTA KÁLMÁN (1898- 1981) m.kir. Csendőr ezredes volt. KONTA TAMÁS beszédét felállva ünnepelelték, majd a Székely Himnusz éneklésével a közönség kivonult az előcsarnok falán elhelyezett Hősi Emléktáblához, ahol az egyházak és egyesületek 14 koszorút helyeztek el. Az ima kürtszava és a két Himnusz zenéje után véget ért az ünnepség.

Az MHBK torontói csoportja az ünnepség után szokásához híven SÁRKÖZY JÜZSEF magyar vendéglőjében vacsorázott, ahová az ünnepség szónokát, feleségével együtt vendégül látták. KÓKAI GITTA énekművésznő hangulatos dalaival tette kellemessé a vacsorát és késő esti órákig együtt maradt a társaság.

+ + + + +

Dobolyi Árpád
aks.

cső.ti.j.

Ludovika Akadémia

1944.08.20. avatás

SzU.hdf.Uzmányból- Voronyezs

512. Cleveland /Ohio/ 1985.

+ 870 CLEVELAND 2010

CALÁNTAI CSÖ ELJ

1138

512

Egy piros vászonkötésű kis könyvet kaptam Dobolyi Árpádtól (v.m.kir. csendőr hadnagy) Clevelandből, amelynek a fedőlapján ez olvasható: HUNGARIAN MONUMENT-war memorial park burial place.- Alatta a Szent Koronával ékesített magyar címer és a fedél alján ez olvasható: Sunset Memorial Park, North Olmsted, Ohio, USA.

Örömmel vettem kezembe ezt a könyvet, mert az egész gondolatnak fő kezdeményezője és fáradhatatlan munkása Dobolyi Árpád barátom és bajtársam.

Az emléknü maradandó emléket állított azoknak a magyar harcosoknak is, akik életüket áldozták a magyar hazáért.

Most az emlékpark két új bronz szoborral szaporodott. A "Béke" és a "Megbocsátás" névvel. A két szobrot pedig Hollósy Gyuri szobrászművész alkotta, akinek az apjával vitéz Hollósy Ervinnel annakidején együtt voltunk a budapesti Ludovika Akadémián.-

Dobolyi Árpád azt írta nekem, hogy még tovább dolgozik azon, hogy másik két bronz szobor is az emlékparkba kerüljön. Most ezen fáradozunk.

Amikor fáradságot nem ismerő munkájához csak szívből gratuláljunk, kívánjuk az hogy további munkája is eredményes legyen.

A magyar emlékparkkal már így is nagy elismerést szerzett a magyar névnek. A magyarok Istene áldja meg önzetlen munkájáért.

... ..

FLORIDAI BAJTÁRSI HIRADÓBÓL
2002. XX. ÉVF. 3. SZ. / TAMÁSICA /

Dobolyi Lajos dr.
ezds.

III.cső.ker.

1943.08.01.
/1915.03.évf./

III.cső.ker. Cső tanzlj. Szombathely pk-a

1943.08.18. 1895.04.15. 1923.03.01. 1915.03-i

F.: - Árpád cső.hdgy.

legitimista

+ Cleveland /Ohio/ USA 1966 Calvary-temető

BUDAPEST, XII. MÁRVÁNY-U. 42. SZ.

Dobó István vitéz

1935. Cs.f. mellé beo. tbk.

1944.Cs.Zs. Ø

Vitéz Dobó István
a m. kir. csendőrség felügyelője mellé beosztott
tábornok.

Dobó József vitéz
hdgy.

1942.07.01.
/1942.07.évf./

I.cső.ker.

1942.07.01. 1921.06.25. 1942.06.18. 1942.07.04.

A.: Pataky Erzsébet ?

SZÜL.: BALASSAGYARMAT

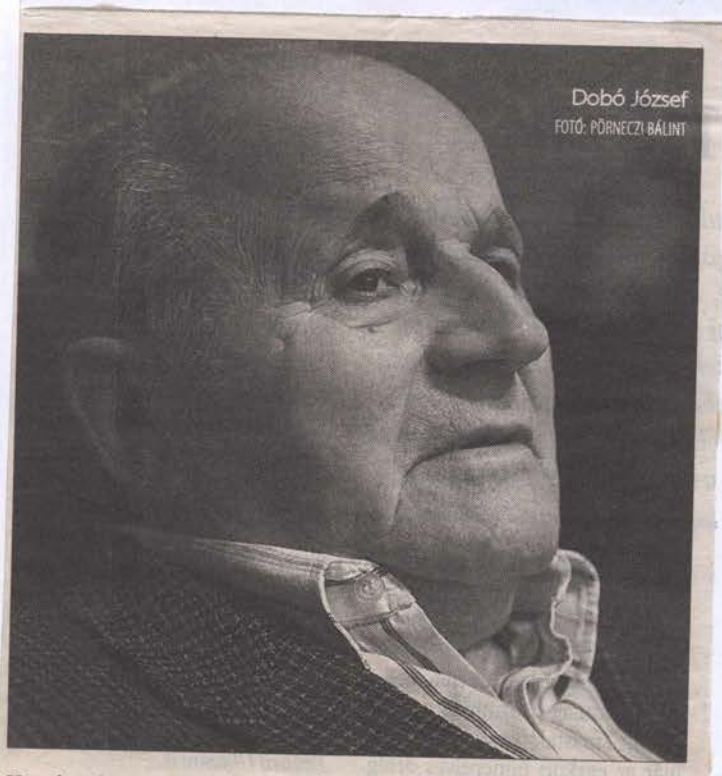
A: MIKÓ MÁRIA

F.: FAUSZ MARIETTA

+ BUDAPEST 2007.02.04. HASNYÁLMIRIGY RÁK

»Hívó ember lévén bíztam az Úristenben» – mondta a rab, aki elsőként szökött meg Recskről

Karácsony este volt, 1951-ben, Recskén. Az átvéhsók valamiért bedühödtek, és nekiestek az ingre, gatyára vetkőzött embereknek. Az egyiknek behasította a derékszíj csatja a fejét, a másik az ütéstől a földre esett. Tetszhetett a játék a tábor őreinek, mert megkérdezték: ki tud imádkozni? A kiválasztottat letérdepeltették, és összetett kézzel, fennhangon kellett a miatyánkot mondania. De már a „szentelenség meg a te nevednél” a barakk valamennyi lakója együtt mondta a fohászt a térdeplő rabbal. A vége felé pedig zúgva szállt az egész barakkban az ima. Az örök riadtan távoztak.

Dobó József
FOTÓ: PÖRNECZI BÁLINT

*„Én vagyok a feltámadás és az élet,
aki hisz én bennem, ha meghal is él.”*

Ján 11,25

Megrendült szívvel, Isten akaratában megnyugodva tudatjuk,
hogy a szerető férj, édesapa, nagypapa

DOBÓ JÓZSEF

türelemmel viselt hosszú betegség után 86. életévében,
2007. február 4-én hazament Urához.

Hamvasztás utáni búcsúztatása 2007. március 11-én du. 3 órakor lesz a
Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség templomában.
(1123 Bp. Kék Golyó u. 17.)

A gyászoló család

A koszorúmegváltást a gyülekezet perselyébe kérjük elhelyezni!

Cím: Dobó Józsefné 1126 Bp. Orbánhegyi út 24.

Jézus mondja:

*„Én vagyok a feltámadás és az élet,
aki hisz énbennem, a meghal is él.” Jn 11,25*

*„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben
és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék
van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek,
hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd
elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök,
és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok,
ott legyetek ti is.” Jn 14,1-3*

Istentisztelet

Dobó József

1921-2007

emlékére

*„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem,
a hitet megtartottam, végezetre eltételezt nekem az igazság
koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró
ama napon, ; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is,
akik várva várják az ő megjelenését.” 2Tim4,7-8*

Budahegyvidéki Evangélikus Templom
2007. március 11.

R I P

Domokos Sándor nemes
nagy.

1942.07.01.
/1942.évf./

I.cső.ker.

1942.07.01. 1921.07.14. 1942.06.18. 1942.07-i

Szül.: Szabadka

A.: Keresztesi Deák Olga

F.: Pataky Erzsébet /1944 Szolnok/

Gy.: Marietta

Szolnok szárnyk.h.

Canada Winnipeg /Manitoba/

6 é fogság, Uzmány
Szolnok körüli harcokban
ref.

regényai, színműve, tanulmányai
szobrászatm fa,kő, márvány bronz
Bajtársi Levél főszerk.

Encyclopaedia Hungarica lex. cikkirója
B.L.1988.2.sz.

Domokos Marietta B.Sc. /Winnipeg, Man.
Kanada/

05.05. a Winnipegi Manitoba egy-en közép.
isk.-i tanári okl-et nyert földrajz és
történelem szakon.
B.L.1984.10.sz.5.o.

Domokos Sándor-ék /Winnipeg, Ohio, USA/ bs.
1984.06.17-27. ismét megkezték a Sziklás he-
gység tengerszeméit és szépségeit és utj-
juk végén meglátogatták Calgary-i barátai-
/K.Gy.1984.07,20./

Mimi

Domokos Sándor

Fáy István

„Kivágni a szálját pár fejszecsapás csa
Visszanevelni száz év sem elég.
Évezredek törzse most törve Hazánkna.
Korhadt vén tönkje kihajthat-e még?”
(D.S.)

A Kanadában otthont talált menekült magyarság szellemi életének kimagasló alakja a Winnipegben élő Domokos Sándor, aki frásaival áttörte a nyelvhatárt, amit a Kanadai Írószövetségtől és több más illusztris angolnyelvű irodalmi intézménytől kapott elismerések bizonyítanak.

Rendkívül sokoldalú művészember, amit Istentől nyert talentumain kívül akaraterjének, tudásszomjának, hitének és a sors által rámért embertelen szenvedések között kialakult széles érdeklődési körének köszönhet.

Filozófus, író, költő, építőművész, fafaragó és befogadó hazájában gyakorolt hivatásának tökéletesítése eredményeként, a tudományos fényképzés mestere.

1921-ben született Szabadkán, így a nagy előd, Kosztolányi Dezső földije. Hírhírhelyes korában lett emigráns először, aki édesanyja karján menekült át a szerbeknek ajándékozott Bácskából az „óhazába”. Oroszáján telepednie le, ahonnan rendőrtiszt apja áthelyezése miatt Kiskunhalasra kerültnek. Itt kezdi el gimnáziumi tanulmányait, melyeket Sátoraljaújhelyen, a piarista Főgimnáziumban fejez be, kitüntetéssel.

1939-ben felveszik a Blyal (műszaki) Akadémiára, amit a Ludovika követ, ahol 1942-ben csendőrhadnaggyá avatják. Itt

készíti el a „Lehel” domborinúvet, amiért a katonai művészek közössége, a Zrinyi Miklós Kör örökös tagjává választja. Az Alma Mater szelleme kitörölhetetlenül belevésődik lelkébe. Mindezen felül nemcsak katonai, hanem emberi gondolkozásmódját is meghatározza mélységes Istenhite és édesapjának az avatása előtti intése: „Úgy vedd fel flam ezt az egyenruhát, hogy ez kötelez. Jól vigyázz igaz emberiségedre, nehogy le kelljen köpnöd magadat, mikor tükörbe nézel.” Mind a mai napig megtartotta ezt a tanítást — mint morális mércét — a harcokban, a hadifogságban, az ÁVO embertelen kínzásai, a kitelepítés, végül pedig az emigráció évtizedeinek idején is.

Gyönyörű sorokkal állított emléket az Akadémiának hadnaggyá avatásuk negyvenötödik évfordulóján.

*A győztesek mindent feledve
tort ültek hazánk romjain,
s mi börtönökben, vagy bányákban
sínylődtünk otthon, s idekinn.*

*...Ki itt, ki ott viselte sorsát.
Idegen lett hon és haza,
de negyvenöt év távlatából
is visszahív eskünk szava.*

*...Ludovika! Te titkos jelszó,
Benned lett teljes életem;
s bár rejtélyedet most sem értem
de míg élek, szent vagy nekem.*

1944. szeptemberben került alakulata először bevetésre. Aradtól kezdve a Tiszahát védelmén át Buda-

elestéig küzdenek. December 9-én, — az ostrom alatt — esküszik meg Pataky Erzsébettel, aki negyvennyolcadik éve hűséges élettársa. 1945. február 12-én esik fogságba, felesége pedig visszatér Erdélybe. Öt bajtársaival együtt Foksaniba viszik. Hat évet tölt szovjet fogságban, Uszmány, a Kaukázus és Voronyezs táboraiban. Szabadulása után az AVO azonnal letartóztatja és közel három hónapig tart a „kihallgatása.” Alighogy feleségét viszontlátja, kiteleptük őket Mezőberénybe. Itt először állami gazdaságban dolgozik, majd kőműves és kőfaragó, amit a fogságban sajátított el. 1953-tól disszidálásukig épületszobrász. Engedély nélkül végzi ezt, de azért több műcmlek restaurálása fűződik a nevéhez. Hadifogsága és az utána következő nehéz idők történetét a „Megbűnhődte már e nép” c. regényében mondja el, megdöbbentő realizmussal.

A szabadságharc vérbefojtása után, 1957 januárban érkeznek Kanadába, ahol Winnipegben kezdenek új életet. Itt azonnal bekapcsolódik a város magyarságának szellemi életébe, s egyik alapítója a Winnipegi Magyar Irodalmi Körnek. Polgári foglalkozására nézve a University of Manitoba fogászati fakultásának tansegéd-eszköz illusztrátora, majd a szakcsoport vezetője.

Szabadidejében állandóan dolgozik, nemcsak mint író-költő, hanem mint szobrász is. A magyar szabadságharc emlékére készített bronzszobra az International Centre magasra értékelt díszje. Közben egy-

golyvelvű filozófiai értekezései és magyar szépirodalmi munkái.

Sokan megkérdezték tőle, — mint csaknem mindenkitől... — hogy miért hagyta el szülőhazáját. Válaszát egy keserűen igaz versszakban fogalmazta meg:

*Nincs ének többé
A búzamezőkön,
Nem száll szüretkor a
A dombon a dal...*

*Csörgő lánctalpai
a Munka-robotnak,
ember feletti
gép-diadal.*

Az élet sivárságának és a nagy nyomornak következménye, hogy az „Úttörők”, és a DISZ által nevelt fiatalok, akikről azt hitték a moszkovita prokonzulok, hogy az agyomosás hithű kommunistákká formálja őket, felismerték a gyarmatosítók félrevezetését és az apáknak hittek, amikor: „...Egy új világ, új nemzedék/Fölkiáltott: mostmár elég!/Mostmár elég a szenvedés,/A hazug álomkergetés.”

A dicsőséges tizenegy napot azonban soha nem lehet elfelejteni, szabadságért vívott harcunk eltiprása ellenére sem, pedig sokszor felmerült már a kérdés: „...Mi maradt meg a véres őszből?/Halvány a kép és halk a dal.../Az esőmosta barikádok,/S egy járdaszéli ravatal”.

Szomorú...
Szomorú...
Szomorú...

iókra töredezett emigráció vadás határán állnak és orszalkodását, de különös- tökéletesen közönyösen éppen azon döbben meg, hazánk és anyanyelvünk így azok az ezrek, akik iránt. Ezért minden habozás anélkül kimondja a cáfol- anúi voltak a szabadságért nélkül hatatlan igazságot. ívott napoknak, a beol-

*Nincs holnapod, mert tegnapod nem őrzöd,
Nincs utódod, mert elhagytad elődöd.
A jövődben múltad megelőzött.*

Még veszélyesebbek, a szerezzenek Aczél elvtárs gulyásparadicsomot" szellemi bünszövetkezte nberarcú szocializmusnak előtt. Hangos szóval hir- svezző, szolgáléklő karriér- detik, hogy a múltra fátyolt adászok, akik szinte áju- kell borítani. Domokos zznak az Anyanyelvi Sándor ezekhez intézett onferenciákon a lelkes- szavai nagyon kemények és stól, hogy jó pontokat minden betűjük igaz.

*Otthon közlik már az írásod.
Van több bizalmas jó-barátod,
Nem félsz többé, s kimondod bátran
„Odahaza már más világ van”.
Igazad van. Az más világ ott!
De bárhogy nézed, mégis látod,
Hogy ki ma téged éliet ottan,*

*Az volt pribékünk a pokolban.
...Mert te, aki itt biztonságban
Sütkérezel a szabadságban,
Ki korodnál fogva sem érted,
Hogy milyen, ha bőrdön érzed
A puskatust, hogy bordád reccsen,
Te nem bocsáthatsz meg helyettem.*

Pihenés nélküli munkájá- a cél felé, de anélkül, hogy hoz, mély Istenhite és tole- egy jottányi kételkedés lenne rans, buzgó katolicizmusa ne a lelkében, mégis meg- kérdezi: „Ki vagy Krisz- tusa az energiát. Biztos tus?” És azonnal válaszol benne, hogy Krisztus vezetí is rá:

*Ki vagy Krisztus?
Ezer-arcú a Lényed!
Benned érzem az Átfogó-
Egészet!*

*...A Te lényed felőleli a Rendet,
A Te lelked egy új mércét teremtett.
Határtalanná lett a Föld, s az Ég is,
Te vagy a Kezdet és Te vagy a vég is.*

Mély emberszeretete és Andések őslakóinak sorsát z esesettek iránti részvéte enyhíteni segítőkész szerete- tével. Élményeit a „Dél Készíti rá, hogy az Egye- keresztyje alatt” c. regényé- től egy év fizetésnélküli- ben írta meg, (Mécs László S szabadságot kérve, a katoli- Könyvkiadó) mellyel a hit k us szeretetszolgálat önkén- erejét bizonyítja. tés munkásként feleségével

*Hiszek a porban elesetinek,
A könyörgőknek, betegeknek,
A megtérő eretneknek.
Hiszek az igaz megbánónak,
A megtévedt pálfordulónak,
A blúneiket meggyónóknak.*

*...Mert bizalomból hasznom nincsem.
Nem dúskálhatok földi kincsben.
Csak mély-magamban titkon érsem
A boldogságot. S bár nem értem
E furcsa titkot; mégis sejttem, —
Hogy boldog legyek, ezt kell tennem.*

Két évvel ezelőtt kórház- ...Hálnak a részek, de ba kerül. Élete egy hajsza- marad/Az Egy: Az egész- lon függ, mégsem fél a A lelki Lény/Az örök haláltól, mert tudja, hogy ember, az Egyén"! csak az anyag porlad el."

1992. augusztusban több bajtársával hazautazik, hogy együtt ünnepeljék avatásuk fél évszázados évfordulóját és résztvegyenek az új tisztek fogadomtételén, a demokratikus államrend első avatásán. Az új had- nagyok esküjüket nem a „hazára”, hanem a „köz- társaságra” tették le és ennek nem volt tanúja a Ludovika Akadémia három nappal azelőtt ünne- pélyesen átadott történelmi értékű zászlaja. Talán jobb is, mert annak védelmében a felavatottak kardjukat rántva kiáltották: „A Hazá- ért mindhalálig. Három hónapos otthoni tartózkodás után írta meg rezignált sorait:

*Várom a hajnalt, mindig várom!
Örökké várok virradatra,
mint dobpergető öreg igric,
örökké várok pirkadatra.*

*De az ország köröttem álmos,
A nép nem ébred pergő dobtól,
sem tárogató bús szavától,
sem elcsépelte csatadaloktól...*

*Jaj a nemzet rég megrokkant már,
öngyilkos harcok bús csatáján.
A kuruc-labanc gyűlölettől
most csüng a saját bütfáján.*

*...Alszik a nép, alszik a nemzet,
S jár holdkórosan hadak útján.
Lassan kiontva saját vérért
az alvajárók háborúján.*

Kevés költőnk adott ennyire hibátlan Irai lélek- rajzot magáról, mint Domokos Sándor. Mikor elolvastam az idézett verset, meg- kérdeztem: miben remény- kedik még és miért fogott neki minden erejével újból a magyar munkának. Azt válaszolta levelében: a Ludovika Akadémián le- tett esküje, Árpád Aka- démia aranyérme, a KMSZ tagsága és a Csendőri Bajtársi Levél szerkesztése kötelezi erre. De ha ezek nem lennének, akkor is a magyar munká- nak szentelné életé hátralé- vő idejét, mert meggyőző- dött róla, hogy szülőhazánk szellemi és erkölcsi újjáépít- ésének megindulása első- sorban a nemzeti emigráció példamutatásán múlik. Kívánom, hogy ez a megal- kувás nélküli igaz magyar hit minél előbb megteremje a gyümölcsét.

Vitézi jelvény: *Mit jelent ez nekem?
Nem egyedül csak a saját érdemem.
Nem egyedül vívtam meg a csatát
ott a Tiszánál.*

*A gátnak oldalát nem rohamoztam
egyedül csak magam, mind követtétek
parancsoló szavam!*

*Mind részei vagytok e kiüntetésnek,
sokan közületek sajnos, már nem élnek.*

*Most itt tartom e jelvényt a kezemben
és elfogadom, de csak a nevetekben.*

*Mert jól tudom az érdem, a Tiétek.
Együt vérezve lettünk csak vitézek.*

Vitéz Domokos Sándor

1942 június 18-án avatták
csendőr hadnaggyá.

A tisztekre is vonatkozott az előírás: anyanyelvükön kívül a mindenkori szolgálati helyük nyelvét is beszélniük kellett. A visszacsatolt területeken tehát csak olyan tiszt szolgálhatott aki beszélte az ott élő kisebbség nyelvét. De így volt ez a trianoni határokon belüli nemzetiségek esetében is.

A szolgálat szervezésében, az oktatásban, az ellenőrzésben nagy feladat hárult a tisztekre, ugyanis a szervezeti szabályzat szerint a tiszti létszám nem haladhatta meg az összlétszám 5 %-át!

Ha visszalapozunk a 11. oldalra láthatjuk, hogy nem is haladta meg, különösen 44-ben, amikor messze alatta maradt. Közrejátszott ebben a háború, sok csendőr esett el a harcok során, legénység és tiszt egyaránt. A budai kitöréskor 150 csendőr esett el és csak egyetlen csendőr érte el a saját vonalat. Az egész háború alatt 3000 körül volt a csendőrség vérvesztése. Ők ugyanis nem álltak át az ellenséghez, nem szökdöstek szanaszét, hanem a tisztjeikkel együtt katonai és csendőri esküjükhöz híven az utolsó töltényig harcoltak. /Az eskük szövegei a függelékben olvashatóak/

Komoly katonai erő volt ám akkor a csendőrség! Ha megnézzük ismét a 11-es oldal táblázatát azt látjuk, hogy a különböző tanzászlóaljakkal 24 század "igazi" csendőr és 2 zászlóalj sorozott katona harcolt a csendőrség kötelékében. Sőt, amikor én bevonultam Galántára, az ottani zászlóalj az időközbeni létszám növekedése miatt már ezred volt.

A jólképzett és fegyelmezett csendőr-csapatok aztán sok nehéz csatában voltak komoly ellenfelei az orosz csapatoknak. Sok csendőr tiszt és csendőr hajtott végre olyan hőstettet, amelyért magas kitüntetésekben részesültek. Hogy mi lett aztán a jutalmuk azt egy egykori csendőr tiszt, Domokos Sándor főhadnagy sorsával próbálom bemutatni.

Domokos főhadnagy egy csendőr-század élén a Tisza-melléki harcokban olyan harci cselekményt hajtott végre, amelyért magas tiszti kitüntetésben részesült. Ezután, a túlerővel szembeni állandó harc közepette került ki az ország területéről nyugatra. Itt érte a háború vége. Amint lehetőség adódott rá, azonnal hazatért. Rögtön fel is ültették egy Szovjetunióba menő fogolyszerelővénnyre, ahonnan 6 év múlva került haza. 56 után a Széna-térre szólította és a szovjet bevonulás után a halálos ítélet elől menekült nyugatra. Kanadában, a Winnipeg-i egyetem fogadta be és onnan ment nyugdíjba.

Évtizedeken keresztül nem láthatta hazáját, csak 1990 után látogathatott haza, amit aztán többször megismételt. Elül-

* Csak túrkeresztet kaptam és a Vitézi Rendre fogadtatást

dőzték az országból -sok, sok társával együtt- azt az embert, aki már Sátoraljaújhelyen is ott volt a trianoni határ leomlásánál, Résztvett az Erdély-i bevonulásban, századával végigharcolta a háborút Aradtól Budáig. Jutalmul 6 évet töltött a szovjet fogóságában, majd hazatérve a kitelepítés várta és mint kőműves volt kénytelen magát fenntartani. De nem tört meg! 56 után, külföldön is magyar maradt! Az irodalom területén tűnt fel. Több prózai és verseskötete jelent meg. És nem ám akármilyen versek, hanem szép gondolatokat rejtő valamennyi.

A tiszai-harcok során kapott kitüntetése alapján vitézzé avatták. Úgy érezte azonban, hogy igazságtalanság az, hogy csak egyedül ő lehetett az általa vezetett századból a Vitézi Rend tagja. Ekkor írta a Vitézség c. versét.

Vitézi jelvény. Mit jelent ez nekem?
Nem egyedül csak a saját érdemem.
Nem egyedül vívtam meg a csatát
ott a Tiszánál. A gátnak oldalát
nem rohamoztam egyedül csak magam,
mind követtétek parancsoló szavam!
Mind részei vagytok e kitüntetésnek
sokan közültök sajnos már nem élnek.
Most itt tartom e jelvényt a kezemben
és elfogadom, de csak a nevetekben.
Mert jól tudom az érdem a Tiétek.
Együtt vérezve lettünk csak vitézek.

Az idő aztán közben gyorsan elszaladt. Az egykor ifjú főhadnagy felett is. A hazalátogatásokkal járó kellemetlenségek, a hosszú repülőút, a tranzit-várótermek, az időeltolódás mindinkább terhessé vált és ezért 1994-ben úgy gondolta, nem tud már többé haza látogatni és ezért a következő gyönyörű verssel búcsúzott az Óhazától:

Két pólus között.
/Búcsú Magyarországtól 1994/

A búcsú perce egyre fájóbb ahogyan közeleg
Emlékem terhe súlyosabb lesz. Fájdalmam élesebb.
A múló percek bűvköréből kilépnem nem lehet
el kell fogadnom úgy ahogy van e Janus életet.
A végzetem kényszere alól tudom nincsen kiút,
s hasadt szívek vándorútja igen fájdalmas út.

Két hazám van amit a végzet a sorsomnak kirótt
E nem óhajtott kettős élet sok fájdalmat hozott.

Mert fél szívem e kis országban örökre ittmarad.
A másik fele tengeren túl. Nem lehetek szabad!
Nem leszek szabad soha többé, mert hár van két Hazám
Harmincnyolc év szakít már ketté. Köztük az óceán.
Új otthonomhoz fűz sok emlék. A munkás életem.
De ide kötnek a gyermekévek és a történelem.
A túlsó parton biztonság van, de itt még áll a Vár
melynek véres, dicső emléke örökre visszavár.
Ottan fény van és csillogás is, de ott nincsen Tabán,
nincs Dunapart, nincs Rózsadomb és nincs Lánchíd a Dunán.
Anyám sírja is oda köt már, de Apám itt pihen
az orosházi temetőben és nincs már senki sem
ki sírjára virágot hozna. Ez is köt engemet
s szakadt szíveket összevarrni hiába, nem lehet.
Itten szelíd az akác erdő, a nádas szendereg.
Ottan zajlik a színes élet, minden lüktet, siet.

Mennem kell már. Ütött az óra, repít a gépmadar
az óceán túlsó partjára. De szívem visszajár
az álmok táltos paripáján, idő és tér felett,
összeköti, egyé forrasztja a széttört szívemet.

Ugye milyen szépen búcsúzik el szülőföldjétől az egykori
csendőrtiszt. A sors azonban szerencsére nem így akarta. Azóta
is járt itthon vitéz Domokos Sándor. 1998-ban is haza látogatott
és bízunk benne, hogy még sokszor átkel az óceánon, mert sok fe-
ladata van még. Ő is azok közé tartozik, akik fáradhatatlanul
harcolnak a magyarságért. Munkásságával segít letörölni azt a
sok mocskot, amit mind a csendőrségre, mind a nemzetre rákentek
ellenségeink.

A túloldalon látható szobor is az ő munkája, mert az iro-
dalom mellett a képzőművészet is az érdeklődési körébe tartozik.

Vajon hány ilyen csendőr és csendőr tiszt kallódott el
itthon és szerte a világban, az üldözés, a mellőzöttség követke-
zésében? És mi volt az oka? Ezt próbálom megmagyarázni a követke-
ző oldalakon.

Handwritten notes in the left margin, including the name "James M. Smith" and other illegible text.

Handwritten notes at the bottom of the page, including the name "James M. Smith" and other illegible text.

nak elismerését, bel és külföldi tekintélyének helyreállítását,

- 3./ a Csendőrség volt tagjai, azok hozzátartozói ellen hozott jogsértő elítélések, koncepciós perek és azok minden következményének eltörlését, a semmisségi törvény kivétel nélküli érvényesítését annál is inkább, mert az Országgyűlés ezt a törvényt ... " a nemzeti megbékélés előmozdításáért felelősségét átérezve az elmúlt évtizedek bűneinek jóvátétele érdekében alkotta..."

Adja Isten, hogy ezen jóvátétel birtokában minden volt csendőr, azok hozzátartozói és gyermekei emelt fővel folytathassák munkájukat a Magyar Köztársaság fölépítésében.

Köszönöm.

.....

DOMOKOS SÁNDOR.

BESZÁMOLÓ az 1990 őszén Magyarországon tett látogatásom alkalmával TESTÜLETÜNK hírnevének helyreállítása érdekében tett lépéseimről.

1990 őszén 34 év után először tértem haza látogatóba. Sokirányú célkitűzéseim egyik lényeges pontja volt, hogy járható utat keressek Testületünk hírnevének helyreállítása irányában. Első lépésem Dr. SZAKÁLY SÁNDOR hadtörténész úrhoz vezetett. Szept. 6-án egy meghitt estét töltöttem társaságában, melyen a kérdést minden szempontból megtárgyaltuk. Beszélgetésünk során ecseteltem az ellenünk közel fél évszázada folyó tudatos rágalom hadjáratot. Erről neki, mint történésznek szintén fogalma volt.

Dr. Szakály egy találkoztól eszközölt ki köztem és Dr. PARÁDI JÓZSEF hadtörténész őrnagy között, aki a Szemere Bertalan Magyar Honvédelemtörténeti Társaság titkára és a Rendőrtisztképző Főiskola tanára. Ez a találkozó Dr. Szakály, Dr. Parádi és köztem a Belügyminisztérium épületében jött létre 1990. szept. 17-én. Dr. Parádi kihangsúlyozta, hogy tudatosan választották Társaságuk névadójául Szemere Bertalant, az első független magyar belügyminisztert (1848). Ezzel is alá akarják húzni munkásságuk pártmentes jellegét és célkitűzését.

Utána rátért azokra a hiányosságokra, melyek a pártállam történelemhamisító intézkedései miatt még napjainkban is fennállnak. A pártállam hivatalos álláspontja szerint Magyarországon rendvédelem csak 1945 után valósult meg és csak néhány jelentéktelen kísérletet tett ezen a téren a 19-es Tanácsköztársaság. Ez volt minden hivatalos alap, amelyre támaszkodhattak.

Mint értelmes és gondolkozó emberek érezték, hogy ez lehetetlen és elkezdtek kutatni a saját kezdeményezésükre. Így a zárolt anyaghoz is hozzájutottak, mely többek között a M. Kir. Csendőrség működését is tartalmazta. Azonban ezen témával kapcsolatosan semmit nem publikálhattak, sem azt gyűléseiken, mint témát nem említhették és az ezzel kapcsolatos "hivatalos álláspontot" nem kérdőjelezhatték meg, egészen a legújabb időkig.

Miután ma már a kutatás szabadsága fennáll, szeretnék a sok fehér foltot a múlt történelmében a segítségünket és együttműködésünket igénybevéve kitölteni. Kifejtve, hogy tudatában vannak annak is, hogy sok volt csendőr ismereteit magával viszi a sírba és így sietnünk kell, hogy ez az együttműködés minél hamarabb létre jöhessen. Válaszom lényege a meglepően udvarias és bajtársias szavaira az volt, hogy én nem rendelkezem felhatalmazással a Bajtársi Közösség részéről, hogy a nevükben állást foglal-

jak, de mint magán-személy feltétlenül támogatólag fogom előadni kérésüket, hiszen nekünk is elsődleges érdekünk, hogy a M.Kir.Csendőrség múltját a valóságnak megfelelően mutathassuk be azok előtt, akik a Rendfenntartás nehéz hivatását akarják gyakorolni a jövőben. Azzal váltunk el, ezen egész délelőttöt kitöltő beszélgetés után, hogy eszmecsserénket, még 1990.szept. 27-én ugyanazon helyen folytatni fogjuk.

Azért, hogy több Bajtársam erre vonatkozó véleményét megismerjem, ezen célból PERJÉSI GYÖRGY bajtársam lakására egy találkozót hívtam össze a Pesten fellelhető bajtársaim bevonásával. Jelen voltak: DOBÓ JÓSKA, KADOCSA GÁBOR, ZSABOKORSZKY JENŐ cső.főhdgy. évfolyam társaim, PERJÉSI GYÖRGY két évfolyammal idősebb bajtársunk és jómagam. Mennyire beidegzett még ma is a "félelem", az kitűnt a háziasszony azon kijelentéséből, hogy ezelőtt három évvel, ha 5 volt csendőrtiszt jött volna össze a lakásán "elájultam volna a félelemtől". Általában a beidegződött félelem az otthonélőkben egy még ma is leküzdhetetlen érzés.

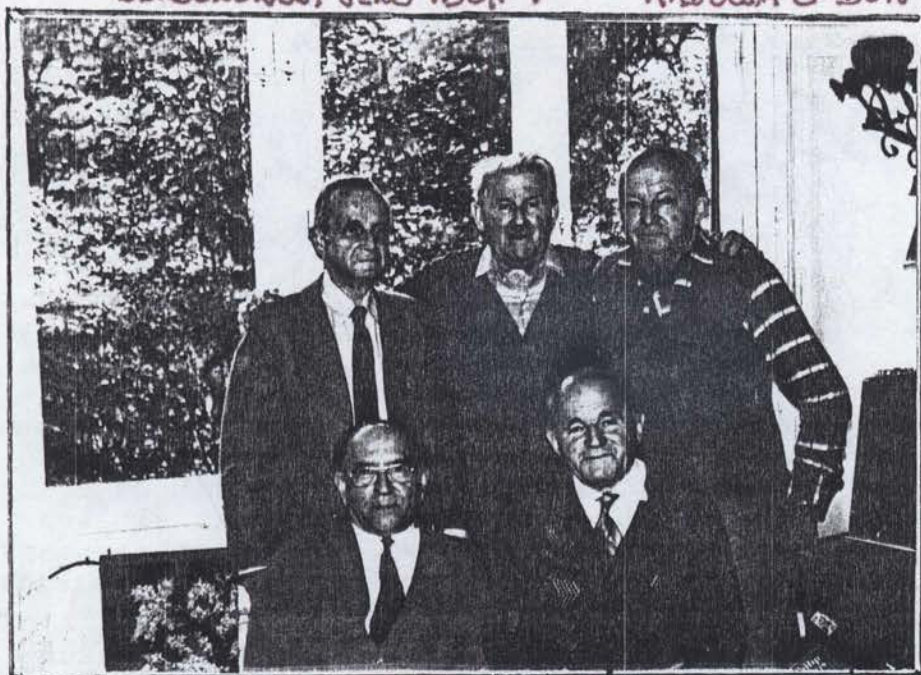
Felolvastam előttük a Vezető Bajtárs ANTALL JÓZSEF Miniszter Elnök úrhoz címzett beadvány tervezetét és kértem erre vonatkozó véleményük kifejtését. A kifejezésre juttatott álláspont az otthonélők részéről teljesen egyöntetű volt. Ennek lényege az volt, hogy " a Csendőrség ellen hozott törvény anullálásának kérelme még nem időszerű..." Válaszuk hangszalagon birtokomban van. Itt hozta tudomásunkra DOBÓ JÓSKA, Recsket megjárta bajtársunk, hogy mint volt kőszegi cőgert, őt kérték föl most, a volt hadapródiskola újjáavatási ünnepélyének ünnepi szónokául.

B.L. 1991.XLIV. 12 <

PERJÉSI GYÖRGY HDGY.

ZSABOKORSZKY JENŐ HDGY. ↓

KADOCSA GÁBOR HDGY

DOMOKOS SÁNDOR HDGY. ↑

Baráti találkozó PERJÉSI GYÖRGY bs. otthonában
Budapesten, 1990 szeptemberében:
ZSABOKORSZKY JENŐ, PERJÉSI GYÖRGY, KADOCSA GÁBOR,
DOMOKOS SÁNDOR és DOBÓ JÓZSEF

Kedves NIMI és Saci !

A "Szabadság ára " c.könyved itt van nálam és kíváncsian olvasom, ami érthető, hiszen van olyan rész, ahol "egy cipőben " járunk, legfeljebb a táborok száma változott. Különböző részek teszik változatossá.. A könyved érdekes és jó pár egy "Letűnt vilégről" szól, a mai generációnak ismeretlen, de a 80 éreklőnőnek sok fogást nyújt. Nekik már történelem, lassan történelmi távolság....de hát ez az élet, az időkerékét megállítani nem tudjuk, de ha körülnézünk, akkor látjuk, hogy a társaink, még a fiatalabb évfolyamok hogy megritkultak.

Itt, mindjárt az elején elnézést kérek, a sok hibáért, javításért, de egy szennel nagyon nehéz írnom. A gép betűi látom, de hogy mit írtam, azt kijavítanom képtelenség. A hibákat már nem látom.

Különösen érdekes volt MIMIVEL megismerkedni. Ugy általában tudtam, de hogy milyen jó partner, azt csak most látom. Szerencsések vagyunk, hogy ilyen nagyszerű partnereket kaptunk.

A mai világban elképzelhetetlen, hogy egy pár hetes asszony 6, 9 , évet várjon az urára. Igaz Kovács Jütka 13 évet várt.....pedig milyen sok volt a holtánnyilvánított és férjhezvett asszony, akik azért még ritkán levelztek a volt férjükkel.

Jó, örülök, hogy legalább Ti méltaitok a 62.évfordulót. Nálam csak majdnem 60.....Egy táárs elvesztése rettenetes. A gyerekek ellátnak mindennel, jönnek is, de sietnek, hiszen őket hívja az "élet"...de este amikor leoltom a villanyt rátör a "magány....TV-ben csak hiradót nézem, folytatásokat nem nézem a rossz hallásom miatt. Azért néha megcsinálom, hogy hangot levéve, játszom a sávokkal, olyan mintha néma filmet néznék, s próbálom megérteni, hogy ki, kit miért ölhetett meg, vagy kinek a feleségét csábitják el.....Igy élek én. Irás és olvasás probléma.

Jó, hogy melleted ott van a "mosogó géniusz ". Vigyázzál rá,
nagyon kérlek.

Könyvedet nagy érdeklődéssel olvasom. Számomra kegyérdekesebb a sökése-
tek. Amikor egy egészen más, szokatlan világba kell beilleszkednetek.
 Nekem problémát jelentett, hogyha a Bicskénél megállított németék bejön
 Budára, mit csináljak. vagy a "kitörésben" résztvegyek e?... Ha bejönnek
 menjek e Klárral együtt. Engem azonnal kiemelnek, Klárral mi lesz akkor.
 alkalmi munkás, de lehet, hogy özvegy.... ezért nem törtünk ki, mert Klárinak
 itt, tanítónői állása van..... én igaz, hogy hf. leszek, de már a bátorunak
 lassan vége. Egy lenini mondat ismertem....." az az állam, amelyik a há-
 boru befejezése után egy évvel még foglyot tart, az rabszolgatartó állam"
 ... úgy képzeltük, hogy hf. nem lehet már hosszú idő..... de ekkor még nem
 tudtuk, hogy a politika világában, egy emberi élet, milyen parányi porszem
 , amit dobál szél..... 1948 végére minden hf. hazatér.... akkor mi mik va-
 gyunk 1950 végén ...????

Feljegyzések , kiegészítések

Könyvedet alaposan végigolvastam, remélem nem fogsz megsértőni, de
 úgy gondolom - a könyvedben nem kell kijavítani - legalább Te tudjad
 a helyes szöveget, aniról nekem több lehetőségem volt utánanéni.

.... Gadányi Elemér, nem Gvadányi.... Gerencsérynél lemaradt az "OY"

a 150. oldalon szerepő PETRY Pál nem azonos Fery Pálival? Honnan
 vetted? Hallomásból?... Uzmányban mint szds jelent meg. nagy meglepődésünk-
 re.... nekem mesélte, hogy édesanyjának mennyi kulmtlensége volt miatta.

Pali 1953. szeptembében szabadult Barcikáról., az egyetem már mű-
 ködött, amikor ő "soron kívül" bekerül az egyetemre. / bár mint cső. nem
 hiszem/..... 1956-57.-ben disszidált mint dr Fery Pál Franciaországba.
 Itt valaki felismeri,, mire Pali pár nap múlva , mint dr. Fery Pál a BRD-be
 áttelepül és ott él, ha még él.... Hóyan lett egyetemzet végzett és dr F.P.???

kb. 1970-ben ide a telepre nősült egy fiatalember, aki éveket ült
 mert egy nyilas különtménynek a tagja volt. Pk. a Fery Pál volt. , , , ,

PETRY motorcsónakba hadította valóban nagy szerű, hősi cselekedet., de

.....

Én a miskolci jogakadémián 3 évet végeztem 1956.-ban, hogy befejezhessen
 beadtam kérvényt. Válasz az volt, hogy római jogból nek kell vizsgáznom, de
 3 évem nem számítható be.

1945.

Akkor még nem tudtam, hogy az eredetileg egy német laktanya volt. P O P E Y itt esett fogságba. Német törzsőrmester volt. Pipája és karika lábai miatt hívtuk Popeynek. Bottal járt a táborban és aki nem tért ki előle, azon végigvágott. Mi és én kitértem előle....Halála méltó volt életéhez....Mi már eljöttünk, amikor " véletlenül " beesett a latrinába. Még élt pár órát, amikor kihuzták, de befejezése méltó volt hozzá.

U Z M Á N Y1945-46 aug.-ig.

Régen kolostor volt, történetét nem sikerült felderítenem....Elődeink finnek, majd lengyelek voltak, de kormos falán egy német felírást is olvashattuk...." nicht ärgern , nur wundern "

Pk.: K R U I K O V alezredes. Magasfő megjelenésű volt. Ugy ment közöttünk, mintha fák lettünk volna. Köszönésünket nem fogadta .

utóda S U K O V v. Z S U K O V, aki evezős trikóban járt és tornamutatóványaival szórakoztatott minket

BORBÉLY napostiszt haja miatt kapta ezt a ragadék nevet . kb. 25 éves, térdlövéeel rokkant.Két mondására emlékszem.....

Ti oda vagytok, hogy milyen jó az élétszínvonal^hálátok , pedig minden nap mást kell főznetek, mert nincsen annyi krumpli, vagy sárastészta mint nálunk.....Furcsák és mennyire kényeskedők a nők nálátok. Nálunk az a természetes, hogyha megkivánunk valakit , az nem ellenkezik.

GOSZPODIN fhdgy, Ő volt az egyetlen, aki népszámláláskor így köszönt: "zdrasztvutye gospodin offisiren ".....innen kapta a nevét....Felesége nagyon csinos szőke asszony volt. Még a fogolyszem és észrevette: Róla azt tudtuk, hogy oroszisztai mulatságban, többen az asztalon " megerőszakolták "

Diakov őrnagy, rém kellemetlen, kötekedő ember volt.

SUMILIN orvos őrgy, arról lett ismert, hogy a kukacos húsból amit nem akartunk átvenni, levágott egy darabot a nyers húsból és azt megette.

Az orosz pékfőnök SLJAPIN volt, a magyar Főnök, VADÁSZ DÖNCI fhdgy, kaposvári, igen jól megértették egymást. Magyar/német/ orosz nyáven, kézzel, lábbal meséltek egymásnak. Az Ő fia sorsa is szóba került, 15 éves volt, 5 évre ítélték. Érténeit, mivel Balatonnál is járt érdeklődéssel hallgattuk.

"Jóságos "Kiss bácsi, első háboru után kintmaradt magyar hf. A jóságos nevet a dóniak adták neki, mert amikor velük jk.-t vettek fel oroszul, abba mindig belevevett valamit - amit nem olvasott fel - hogy falvakat gyújtottak, nőket erőszakoltak meg, civilek közé lőttek, ..s emiatt ítélték el őket,

Német konyhafőnök, de biztos, hogy nem SS, mert akkor nem került volna haza soronkívül. SS jel a vércsoport jelzése, csak az SS.-nek volt beleírva.

Szudéta német' lehetett, akik egyszerre cseh-nek érezték magukat.

A N T O N O V, testes, jó megjelenésű orosz kapitány, egy nagyon csinos lengyel feleséggel, Antonov sem fogadta a köszönésünket, a felesége igen. Ő az NVD főnöke volt....neki volt tolmácsa G Á L B É L A felvidéki szlökul, így oroszul is lassan igen jól beszélő társunk fhdgy.

A szökésben sem konyhának, sem a pékfőnöknek semmi közük sincsen.

A szökevények : Hanák Sándor rohamtüzér szds /1915 /, Péterdy Márton tü.szds /1913/ Névery tü.zls, komáromi tanító....Gál Néla hdgy, aki mint orosz tisz hozta haza a 3 hadifoglyot....Ismétlem semmi közük a konyhához.

Nekem Hanák Sanyi mesélte a történetet, amit én jegyzeteltem, utána átjavította és helyben hagyta...Igen érdekes a szökésük, érdemes elolvasni.Érdekes, hogy a Kőbányai Gyóhyszerben, ahol dolgoztam, találkoztam BÁR-sony Bercivel, aki - azután mesélte is - Hanákát átsejtette a határig Innen látni, hogy milyen kicsi a világ.....

Hanák itt él Budán, 2005.- ben volt 90 éves. Jól bírja magát. A többiekéről nem tudok.

Magyar szakácsok: Balla Feri, Fleischer, Avar, Gundel Feri, Ormándy szds, akiknek a nevét mint konyhai favágó jegyeztem fel.

IVANCSIKIN tanár fhdgy, nekünk nevelő tisztünk...Ő mondta, maguknak nem kell oroszul tanulni. Innen maguk nem szabadulnk, Sem hazájulnák, se SSSR. nek nincsen szüksége. Először fizikailag tesszük magukat önkre s majd likvidáljuk magukat. Ezt tanulta, ezt hitte, szerencére nem úgy sikerült

Memorandum MOSKOL tábornoknak.

Uzmány egy igen érdekes története, sorsunkban, magatartásunkban döntő esemény.

Azt már napok óta tudtuk, hogy a tábornoknak memorandumot átadni tilos. Egy tábornok érkezése milyen nagy jelentőségű egy orosz világban, azt elképzelni sem tudtk. Az utak friss homokkal, szépen elgereblyézve, az ut mentén a Hanák brigád kivágott fenyőfákat ültet, a malacokat is meszes vízzel mosták meg.

A tábornok jött a tábor psággal együtt. A kordont dr Padányi Zoltán ró. szds és emberei zárták el, kordont vonva, nehogy valaki a tbk közelébe jusson.... A ltészámellenőrzési réten a tbk.-t vártuk, aki tisztelgett és már indult visszafelé, amikor "briánszki" SZABÓ BÉLA ZOLTÁN / 1922 /, Padányi tiszpéen félretolva, máris ott állt a tbk előtt. Köszönt, majd átadta memorandumot. Kruikov nyult érte, de Zoltán Béla, megrázta a fejét, és megszólalt "Gospodin Generál".....aki elmolyodott és átvette és odanyújtotta a segéttisztjének.....Ebben a memorandumban minden bele volt írva...Munkára kényszeritének, élelmezés rossz, az anyagot kilopják...s megjeyezte, hogy egy máolati példány BK.-e továbbitotta, s egyet az amerikai követségnek.....Kruikovot, Stefán Valért, Padányit azonnal leváltották.....Béla tovább nem szerepelt, de ő volt az érlelő kovász. s továbbiakban Diakov, Suraⁿem tudott semmit sem csinálni velünk.

.....
tehat nem Irmay / régi nevén GESSIN / vk.szds. 1915.-ös évfolyam volt az aki memorandumot átadta....Ő majd a Borovicsiben végez igen nagy és értékes munkát. 1947.-ban jön haza, 1948.-ban Genfbe disszidát, ott igen "Nehéz ember" lett, s kb, három éve hált meg.

.....
 " briánszki " S Z A B Ó B É L A, Svájcban él, jelenleg 82 éves. az előnevet miadtuk neki, s én még mai is úgy irok neki Sz.Z.B. de "briánszki". ^{édesapja}csendőralhadnagy, valaol Erdélyben szakazpk... ez adta szimpátiáz.....

BÉLA, Svájcban a Zoltán kersztnevet használja.....Svájcban fotóriperként kezdi az életét. Megmaradt magyarnak, amint lehet, a svájci állampogár lesz, azonnal jön Bp-re.....az én cimemet Péllfyéktől tudja, s másnap már megkeres és azóta is tartja a kapcsolatot.Éppen tegnap voltak itt. A felesége svájci német/francia keverék, de a férje kedvéért iskolába jár, s megtanul magyarul.Probléma csak akkor van, ha valaki gyorsan beszél, vagy nagyon hosszú a szöveg....Béla/ Zoltán ma már nyugdíjas, nagy a házuk, van egy hatalmas könyvtára. Kb.30,000 darabbal.Ahol kihalt a myar nyelv, az oda viszi....Problémája volt,- mikor 80 éves lett - hogy mi lesz ennek a könyvtárnak a sorsa. Bp-t nem érdekli.Ekkor ajándékozta a cseh komárom-i iskolának, akik boldogan el is vitték, csak amiből + példány van, azt tartotta vissza....Bp, Genf- Svájc -ban rengeteg ismerőse van...Itt volt Nagy Imrének újra temetésén is küldöttséggel, svájci zászlóval...Mi is többször jártunk az érdi /megmentett szűpői házukban / házukban Hanák Sanyiékkel, barátainkkal együtt.

1996.-ban a Bólyai-akadémiának egyik alezredes hívott fel.s elmondta hogy van egy tácegyüttesük, s azok szeretnének Svácbba egy kirándulást tenni.Kaptak egy címet és azzal fel is vették a kapcsolatot.Mindenkészen van, csak az ottani kulturház, könyvtár vezetője megkérte őt, hogy Bp.-en él egy idős házaspár, azokat hozzák ki.A szállásunk náluk lesz.....Ez idős házaspár mi voltunk, a svájci fél, pedig Szabó Zoltán .Közben Béla is felhívott és megkérdezte, hogy megkaptuk-e a meghívást....Az ötlet tetszett és igent mondtunk;.....a Jeltett napon a lakágunk előtt megállt az autóbussz tele 20 évesekkel....és elindultunk Genf felé. Csak az idős koruk miatt a magasabb biztosítást kellett fizetnünk....Igy jutottunk el Genfbe, a Mont Blankra is egy kirándulással egybe kötve....A gyerekek nagyon helyesek voltak. Ezt köszöbhetjük a "briánszkinak és feleségének."

Klári halálhíre felhúzta őket, igaz már pár nappal, s a temetésre már nem voltak itt, letelt a tervezett idő,...és migis a temetésen, a gyászmisén mégis ottlátam őket.....Gondolhatjátok, hogy milyen jól esett.

Gondolom ennyi elég a Bélából.

Mr. M O T O !

Budafok-Gombapinre , Vác alsó.

1950.XII.- 1951.

Visszakanyarodva a Gombapicére , a pk. egy kölyök képu.egynruhában járó ávos szds volt,aki néhe leállt velünk beszélgeni,de nem segített tömegnemorunkona más-sik,aki civilben járt „akát mi "Hadnagy uraztunk " a Kisgazpártnak volt megfigyelő kiküldöttjé.....Mi , a fal mellett, a szélén ültünk a történelmi áttekntésen dbgoztunk,mig a többiek fásultan feküdtek,ha volt még cigijük cigiztek.....Én azt hiszem mi voltunk az egyetlenek,akik elfoglalták magukat....Az iroda ablakból egyenesen ránk lehetett látni.Észrevettem ,hogy időnkint ránk néz.Volt amikor bejött kö-zénk, elsétált mellettünk,de visszafelé mindig megállt és nézte érdeklődve, hogy mit csinálunk,volt amikor belekapcsolódtt a téma:Á ládámat azért nem mertem rábzní, azt inkább Rád bízam.....de azt nem gondolta,hogy egyszer segítani fog.

A gombapice lakót átszállították Vácalsóea Vácalsóa, egy üres gyárba.Itt MR Moto lett a parancsnokunk. Azonnal intézkedett.Engedélyezte a szobák közti át-kijutásra rást, az elyhezésünkön is könnyített, a latrinára,ami elég messze vblt az épülettől, egy fakerítés választott el a szabad területtől.Itt nem kellett sietnünk,megállhattunk napozni,vagy hétgéken a motosokat fgyelni.Ez akkor óriási kedvezmény volt.....Megbízható személye volt Maklári Péter csó.szds., akinek a felesége állandóan írta,hogy igyekezzél jó pontokat szerezni,mert máskülönben itthon nam tud megélni....Maklári volt az aki a hazaindulóket behivta és figyelmeztette,hogy semmi cimet nem vigyenek ki,mert motozás lesz , s jaj nannak kinél megtalálnak vlami cimet.

....én itt is mint kint az SSSR-ben meséltem minden etste....Egyik este éppen "Egri csillagokat mesélte,amikor egyszerre csak belépett Mr Motó.

Éppen azt részt meséltem,amikor a szultán hivatja a Jedikulában raboskodó Török Bálintot és közli vele,hogy szabad lesz, s visszakapja minden birto-kát, ő lesz Ver^{bő}őzi utóda....T.B. agyán átfut az öröm, de mégkérdézi a szutánt,de mit kell ezért csinálnom...Ő nem sokat, modnja a szultán,csak

át kell térjál a török hitre.....mire Török bálint válasza csak annyi, me-
gyek vissza a Jedikulába.....hogymikor ment Mr. Moto, azt nem tudom.
Amikor belépett, a felállást leintette, én nyugodtan folytattam.....
....kb.két hét múlva Maklári hivatott.Boldogan, nagy izgalommal mentem,
mert egy ilyen hívás, a hazamenetelt jelentette.....Maklári így fogadott.
Mr. Motó arra kér a mesélést hagyjam abba, mert a "névtelen"levelekkel szem-
ben már nem tud megvédeni....Ma is kapott egyet, amit mérgében a papirkos-
sárba dobott.....Én csalódottan figyeltem,....de amikor Maklári elné-
zést kért, neki még valamit el kell intéznie, de mindjárt jön vissza....
Ő kiment, én pedig a papirkosárhoz rohantam, s ott volt a "névtelen le-
vél", de az aláíró neve is rajta volt....." Lám és Dávid Sndár állandó-
an maga köré gyűjti az embereket, beosztottjait és azokkal ~~suttog~~ beszél.
Nyilván rosszban tőri~~k~~ fejüket...." aláírás Cs. Csaba rongyogárdita
szdsz. "....elhülve ültem le....mire Maklári visszajött már nyugodt voltam.
...általános beszélgetés után távozta....de Mr.Motónak hálás voltam.
....aznap ujmesébe kellett fognom, odaültem Cs.Csaba mellé és megkérdez-
tem, hogy melyik mesémet akarja hallani.....Cs.Cs. Barcikáról szabadult!!!

Mr. Motó, ahogymezt Gerencsáry Misitől megtudtam BARÁTH LAJOS volt.
Misivel egy priccsen feküdt, vagy a börtönben, vagy az előt^{te}ésben...Vádpont,
hogy valünk szoros kapcsolatban volt és kivételezett.Már régen meghalt,
felesége elvált, ujra fér~~hez~~ment, egy leánya volt.Igy megkeresése remény-
telennek látszott. ..Szerettel gondolok rá++++!!!!

xxx xxx xxx

PETÓFI, a János vitéz

a "bolsoj revolutioner" rényeges volt abban a világban...A tisztiká-
véleménye kettős volt...A legénységet hagyni kell, hadd lázadjon fel, s
akkor mi is hazajutunk...a másik vélemény az volt, hogy a legénységet szo-
rakoztatni kell.....1950.-ben arra figyeltünk fel, hogy a legénység
orosz dalokat dudpl.....ekkor Kenyeres Jánossal, Széki Pistával, Szász
Micuval, dr Szombathelyi Gyuszival - nagyon óvatosan - elkezdtek a kul-

turtevékenységüket megszervezni.....A fő szám a János vitéz volt. ...
 A darab óriási sikerrel létrejött....szinmagyar...Sehol egy piros szalag,
 vagy rojt.....Szejfied kap. szarint " bolsoj nationalist ", de Petőfi-
 vel a "nagy forradalmárral ő sem tudott mit tenni.....eredmény,hogy a
 legénység, az egész tábor Kacsóh Pongrás: dalokat dudplt,énekelt. s ami
 még meglepőbb volt az oroszok is Kacsót. dudoltak....Akkor ugy éreztük,
 hogy a magyar nyelv fenntartása mitt ez kötelességünk.....

x x x

Hát a végéhez értem.Remélem nem sértödsz meg a hosszurá sikerült gondo-
 latokért,de hát ezt váltotta ki a regényed bennem

A hibákért ismételten bocsánaot kérek.

Szeretettel öllelek, Mimónek pdig sok puszi, kézcsók.

Bp.2006.09.26.

Béla

u.i. Mr Motó mindakettőnk nevét tudta és az tetszett neki,hogy mi ott a
 " béka feneke " alatt 20 cm.-el is olyan komoly energiával tesszk azt
 amit tettünk.

B.

Kedves Gyurka !

Domokos Saci levelévek kapcsolatos " észrevételeimet ", , a könyve kiegészítésként a levelem másolatát küldöm . Ő is kapott egyet. Ha könyvet továbbadod, ez maradjon nálad. Ezeket a gondolatokat hozta életre a Saci könyve.....Az az érzésem, hogy nincsen benne semmi bántó, én legalább is igyekeztem elkerülni.

Mindenkinek más az emléke, más maradt meg, s az nem mindig egyzik mgg a másikkal. Egyik többet, a másiknak más maradt meg. Nekem ezek maradtak meg.

A szemem sorsát ismered. Nem lelkesedek érte, de ez van, ezt kell szeretni-.....

Babúnak kézcsók, a nokedlire vigyázzon, hogy oda ne égjen, Neked láb-fájásmentes sétákat kívánok.

Kézcsó, meked ölelés-

2007. május 19.

Béla

Perjesi Gyorgy

Feladó: Alexander Domokos[SMTP:adomokos@shaw.ca]
Küldés ideje: 2003. július 22. 22:31
Címzett: Perjesi Gyorgy
Tárgy: Re: levél

Kedves Babi és Gyurka! Szeretettel ülelek magamhz minden bajtársat és jó hallani, hogy összetartotok legalább otthon. Nektek meégis megvan a fizikai közelség, amitől én el vagyok vágva. Sajnos Viczián is teljesen elhallgatott, amióta én a floridai törekvést, ami az otthoniak sorsát akaratokon kívül befolyásolná, elmarasztaltam. De azért én úgy teszek, mintha minden a régiiben lenne. Túl kevés az idonk a széthúzásra. Én ajánlottam egy szép és felemelo nekrologgal zárni le a történelmönket, azért, mert mi vagyunk az utolsó valódi képviselői a Testületnek és ha nem zárjuk le a történelmünket, akkor a sok tb. csendor, akik így jogutódok lesznek, milyen szellemben fogják tovább képviselni és milyen jagon, a mi multunkat? Atb. cím minden kritárium nélkül lett elosztogatva, tisztelet a csendor hozzátartozóknak. De egy néphadseregbeli tisztnek? Milyen jagon? Mikor ezt megírtam, nem kaptam választ. Dr. Kiss Gzula 2003 július 13-án este 7 órakor halt meg Calgarzban. Irtam pár sort a BL-nek de nagyon kétlem leközi-e Viczián, mert még visszajelzést sem adott. Hát így állunk. Ha Lengyel Laci bátyánk nem emel szót aziránt, hogy ne adják át a stafétabotot akárkinek, henem legyen egy tisztességes zárósó a hamvaink felett, akkor úgy látom, hogy illetéktelen kezekbe kerül a jövőnk. Szerintem jobb tisztességben lelépni, mint a jövőnk feletti rendelkezés jogát nem Testületi tagokra ruházni át. De már nem lépek elo ezzel, mert látom, hogy a floridaiak nem így gondolkoznak. Talán Laci Bátyánk erályes fellépésére hallgatnak. De ez sem biztos, mert már nagyon elmélyült a szakadék. Az Atlanti oceán ezen oldalán már csak én érzek Veletek. Kéycsók és ölelés. Sándor.

----- Original Message -----

From: "Perjesi Gyorgy" <perjesigy@freemail.hu>
To: <adomokos@shaw.ca>
Sent: Tuesday, July 22, 2003 2:52 PM
Subject: levél

SÁNDOR (ALEX) v. DOMOKOS
29A - 380 Assiniboine ave.
Winnipeg MB. R3C 0Y1.
Canada.

Bizalmas.

Kapják

KISS GÁBOR KÖZPONTI VEZETŐ.

KISS GYULA VOLT K.V.

VICZIÁN BÉLA jöv. KV.

és a magyarországi bajtársak.

MEGJEGYZES AZZAL KAPCSOLATBAN, HOGY A M.K.CS.B.K. KEZDEMENYEZTE
A BAJTARSI EGYESÜLL ORSZAGOS SZÖVETSEGBE.

VALO FELVETELET.

v. Domokos Sándor.

KISS GÁBOR Központi Vezető bajtárs megkeresett telefonon és közölte velem, hogy lépjek érintkezésbe SÁGVÁRY PÁL alezreddessel, aki ezen kérelmünket támogatja itt Magyarországon. Ez a személyes érintkezés megtörtént 2000 október 17-én és Ságváry alez-től megkaptam a 2000 október 5. keltezésű megbizo sorokat.

Ezek után érdeklődni kezdtem afelől, hogy mi is amire felkértek és amit jöhiszemüleg elvállaltam.

Dr. Szakály Sándortól, aki évek óta fáradozik ügyünkben, azt a figyelmeztetést kaptam, hogy ez a lépés könnyen a Vitézi Rendhez hasonló szerencsétlen megosztáshoz vezethet.

Dr. Parádi Jozsef rendészeti főiskolai tanár arra figyelmeztetett, hogy ennek a lépésnek nincs meg a kellő jogi megalapozottsága. Előbb egy itthon bejegyzett társaság vagy egyesület kell legyünk, mely csak azután kérheti a felvételt egy itthoni szervezetbe.

Ezek után én felhívtam Kiss Gábor VB-t és október 19-én közöltem aggodalmamat. Ő felvilágosított, hogy Bänkuty Gézáné Testületünk megbizásából itt Magyarországon már megindította a "Csendör Hagyományörző Egyesület" név alatt a bejegyeztetési folyamatot. Erre javasoltam, hogy akkor a Bajtársi Egyesületek Országos SZövetsége (BEOSZ)-be való felvételt függesszük föl mindaddig, amíg a hivatalos névbejegyzés meg nem történik. Erre vonatkozólag október 19-én egy szobeli megállapodás történt köztem és Kiss Gábor VB. között amit október 20-án Ságváry Pál alez-el telefonon közöltem.

Ezzel kapcsolatban felajánlottam, hogy mivel a Katonanemzedékek Országos Találkozója lesz 2000 október 27-29 között Balatonkenesén, ahol a belépési nyilatkozatot meg kellett volna tennem, csak mint szemlélő vennék részt, ha ez a rendezvény vezetőségének megfelel. Erre vonatkozó választ október 24-re ígérte Ságvári alez. Ez az ügy pillanatnyi állása.

Indokom a felfüggesztésre a következő.

Mivel itthon élő bajtársaink még nem tömörültek egy egységes szervezetbe, sem személyi, sem posta címünk nincs, így könnyen előfordulhat, hogy a BEOSZ tagjai közül valaki magát megnevezheti magyarországi vezetőnek, mellőzve az igazi régi bajtársakat és megosztodunk éppen úgy, ahogyan a VR. megosztott. Mivel az itthon élő bajtársak közül alig hiszem, hogy lesz valaki aki az itthoni vezetést vállalná, jobbnak tartom ezt a kérdést nem feszegetni. Mottom az, hogy egy rossz házasságból nehezebb kivergődni, mintha meg sem kötjük azt.

Kérem mindazokat akiket ez az ügy érint, hogy gondolják át és véleményüket közöljék a Vezető Bajtárssal, mert könnyebb megelőzni a bajt mint rendbehozni.

A magam szomorú tapasztalata a "Múzeum ügy"-el kapcsolatban is ovatosságra int. Az akkor személyemet ért sértésre sem kaptam elégtételt. Mégis mikor Kiss Gábor felhívott azonnal elfogadtam a megbízatást abban a reményben, hogy egy végiggondolt ügyről van szó. Miután két olyan évtizedes támogatomk, mint Dr. Szakály Sándor és Dr. Parádi József ovatosságra intettek, így kötelességem a potenciális veszélyre a figyelmet felhívni.

A BEOSZ-hez való csatlakozás azt is eredményezheti, hogy olyan katonai szervezetek nyugállományú tagjaival kerülünk egy asztalhoz, akik nem voltak kifejezett jóakaróink és pártfogóink a múltban.

Ezzel nem akarok senkit elriasztani a jövőbeli társulástól, de nem helyeslem az ilyen elhamarkodott döntést.

Bajtársi őszinteséggel:

vitéz Domokos Sándor

Budapest 2000 október 20.

Oktõberi Emlék.

Õsz volt. Az esõ egyhangû szûrkesége egyben a lelkünk reménytelenségét is tûkrõzte. Gerincemben ott bizsergett a harc feszûltsége. Ez az õsz 1944 õsze volt. A magyar történelem legreménytelenebb õsze.

Zsomékos nádasával elõttem terült el a Tisza árterülete. Szorosabbra húztam sisakom álladzõ szíját. Kezem géppisztolyom markolta. Belefûrtam magam a szénã kazalba és szemlélõdtem. A láthatár szélén lãgy szûrkeségbe burkoltan húzódtak a fûzesek. Mõgõttük folyt a legmagyarabb folyõ, a Tisza.

- A Tisza...- tört fõl belõlem az alig hallhatõ sõhaj. Fãjõ dõbbenéssel ébredtem a valõsãgra. Hiszen én itt a magyar föld utolsó rõgén állok! Ami elõttem terül el, a nádasok és fûzesek, a fehérhãzû falu a tãvolban, az mãr nem a miénk tõbbé. Ott mãr az ellenség az ûr. Félelmetes vad horda dül most a Tisza partján és ezzel a mindent eltiprõ áradattal szemben mi vagyunk a gãt.

Meleg bûszkeség futott át rajtam. Tãvesõvemmel végig símogattam a fiúkat. A kakhi kõpenyek sõtétlettek a sãrtõl és a víztõl. Az acél sisakok fénylettek a nedvességtõl. Embereim hûségesen, egykedvûséggel fekûsznek õreg karabélyaik tãrsasãgãban a nyirkos àrokban. A fasortõl a kukoricãsig fekszik az elsõ raj. Jõl lãtom õket. Csege Pista most gyûjt rà. Mélyen lehûzõdik, hogy elõlrõl ne lãssãk. A kis fûstfelhõket még a szãja szélin tépi foszlãnyã a szél.

Szalmakazalbõl formãlt harcállãspontom a mãsodik raj területén áll. Itt Perina szakaszvezetõ a rajparancsnok. Talàn ûgy tiz méterre fekszik tõlem. Lapul mozdulatlanul. Aki nem ismeri, azt hinné alszik. De a meg-meg rezzenõ szempillãja elãrulja, hogy élesen figyel. Lejjebb a Tisza felé húzodik a harmadik raj. Bal szãrnya mãr a Tiszãra tãmaszkodik.

Esteledik. Egyres sûrûbbé lesz a sõtétség. Csenes a határ. A nagy némasãgban élesen hallatszik a Szolnok alatt húzõ pãncélosok hernyõtálpainak nyikorgãsa. Az elõttünk fekvõ kõzségbõl is ide hallatszik egy-egy artikulãtlan kiálltãs. Ahogy mélyül a sõtét ûgy feszül meg a figyelem. Minden levél zõrrenés, nãd suhogãs, kukorica-szãr zõrgés gyanus. Az éjszakãban gyakori a járõr tevékenység.

Figyelni kell.

Tàvoli dörrenés...egyre erôsödô susogàs...reccsenés...akna.

- Megkezdödött a szerenàd - szòl fel hozzàm lafojtott hangon Perina. A fiúk mélyebber fészkelik be magukat a sàrba. Ekkor màr jönnek is az orosz csomagok szép szabàlyos idöközokban. Megzizzen alattam a szalmakazal amint àtfürják az alacsonyan terítô szilànkok. Hirtelen az országût felô is fellobban egy torkolattûz. Viszonzàsul a mi gépàgyûsaink tûzdelik végig a falû szélit. De a dörrenése túl is tisztàn hallom ôvatos, léptek kôzeledését. Kibiztosítom a gép-pisztolyom.

- A százados ùr hivatja a fôhadnagy urat. - hallom Kôtési tôrzsôrmester hangját.

- Megyek. - és màr csûszom is le e szalmakazal oldalàn.

- Perina szakaszvezetô vegye àt a parancsnoksàgot. -

- Igenis fôhadnagy ùr. - hangzik a vàlasz. Megindulok a tôrzsôrmester után a mostmàr tôksôtét éjszakàban. Kônnyen tàjékozódom, hiszen több mint tiz napja vagyunk màr itt védôállásban. Szàzadparancsnokom harcàllàspontja az országût mellette fekvô tanyàban van. A tanya udvaràn aknarobbanàs tànyérfoltjai. Az épület egyik szàrnya rom de a félméter vastak vert fal így is jô védelmet nyujt. Az egyetlen fedél alatt állò helységben ég a mécses. Szàzadparancsnokomat a térkép fôlé hajolva talàlom. Némàn kezét ràzunk. Jôarcû szòke férfi a szàzadparancsnokom, ùgy a harmincas évei derekàn. Èrett férfi mellettem, a huszonhàrom éves tacskö mellett.

- Te, az a hír érkezett - szòlal meg most kissé rekedtes hangon - hogy a kôzség elôtti kukoricaszàr kûpok valamelyikében egy bajtársunk fekszik. Lehet hogy sebesült, lehet, hogy halott. El kell menni érte. -

Elhallgatott. Èrtettem. Ki kell menni a két vonal kôzé. Tudtam, a feladat reàm vàr. Nem volt kicsi a kockàzat. Az oroszok hangszoròja nap nap után bômbòlte "Nem ejtünk foglyot magyar csendôrök". De ekkor màr ismertem a hàborû kegyetlen tûrvényeit.

- Ki hozta a hirt? - kérdeztem.

- Menyhàrt ôrmester. -

Ismertem a kis kôpcôs, jôviàlis arcû embert. Elsô látàsra senki

sem hitte erről a csupa-kedély emberről, hogy valóban milyen elszánt, kemény katona.

- Hivassd ide Menyhártot.-

Pár percig kellett csak várunk. Menyhárt feszesen tisztelgett, mikor belépett.

- Menyhárt, mondja el a főhadnagy úrnak is.-

- Hát a mult éjjel benn jártam a községben. Persze civilben. Ott mesélték, hogy amikor az oroszok rajtaütöttek a községen a csendőrs a kertek alatt menekült. Nagy volt a partizánok túlereje. El is fogták volna őket ha egy őrstag be nem veszi magát az egyik szarkupba. Onnan aztán olyan pokoli tüzet zúdított a falu szélire, hogy az oroszok nem tudtak kijönni a házak közül. Az őrs elmenekült de nem tudjuk hol vannak. Azt meg senki se tudja, hogy mi lett annak az egynek a sorsa. Lehet, hogy csak sebesült... -

- Értem. Megbízható egyéntől hallotta? -

- Többen is mondták. Osztán mind magyarok. - tette hozzá kissé rosszálló hangon, hogy kételkedni merek egy magyar ember szavába.

- Hány napja ennek? -

- Vagy tíz...- mondotta Menyhárt már sokkal halkabban mert érezte, hogy az idő nagyban értelmetlenné teszi a vállalkozást. Bennem is ott kavargott a kérdés; „Van értelme kockáztatni két harcképes katona életét azért a már minden valószínűség szerint halott emberért?” De a szégyen megtiltotta, hogy hangosan kimondjam. Hát az a bajtárs akkor „kérdelte-e, hogy van-e értelme az önfeláldozásának? Lelkemre vehetem-e, hogy ha még ott fekszik sebesülten, hogy meg ne kíséreljünk segíteni neki? Már nem volt semmi kétségem többé.

-Kikkel megyünk Menyhárt? - kérdeztem. Igyekeztem olyan közömbösséget színlelni, mintha csak egy dunaparti sétáról lenne szó.

- Barta tizedes és Gulyás őrvezető vállalkoztak. -

- Éjjel után kettő a legalkalmasabb idő. -szölt bele a beszélgetésünkbe a százaaparancsnok. - Addigra elcsendesedik a járőrozés. Addig itt pihenhetek. -

Bizony az a két és fél óra várakozás minden volt, csak nem pihenés. De legalább száraz helyen voltam és a nyirkosság kiszáradt a

köpenyemből. Ez is valami, gondoltam. Bizony, az oktoberi éjszaka hidege hamar bemászik a bőrünk alá, ha nedves ruha van rajtunk. Lassan telt az idő de végre csak eljött a két óra. Felcihelődzködünk és kiléptünk a holdvilágos éj csillagos kupolája alá. Most sokért nem adtam volna, ha felhős lett volna az ég és kődbeburkolt a határ.

Diákkorom romantikus indán történeteivel elevenedtek föl bennem, mikor negyed magammal elkezdtem előre kűszni az út árkában. Lassan elült az izgalom. Helyét egy elszánt hangulat vette át. Minden érzékünk figyelt. Kevés kűszás, sok megállás, hallgatódzás. Az óram világító számlapján figyeltem az idő múlását. Úgy háromnegyed óra telt el lassú előre lopakodással, mikor Menyhárt megfogta a karom. Némán mutatott ki a szántásba, jelezve, hogy itt már ki kell kűsznünk a letarolt kukoricásba. A másik két társunknak suttozva megparancsoltam, hogy maradjanak az árokban és ha kell tűzzel fedezzenek bennünket. Menyhárt meg én befűrtük magunkat a barázdába. Csak most láttam, hogy ez a kis kőpcős ember milyen zajtalanul és fűrgén mozog. A falu széle már itt fehérlett előttünk a holdfényben. Még a szuszogásomat is igyekeztem visszafojtani. Hirtelen föl-tornyosult előttem a szárkűp. Mire odaértem Menyhárt már ott lapult az árnyékban.

Soha el nem feledhető kép tárult elém; a haború szomorú csendélete. Egy kiborított lőszeres láda, szétszört hűvelyek, két elnémult karabély között egy halott. A bal arca hiányzott. Célzás közben érte a találat. Nem volt időnk sokat szuszogni. Már is indultunk vissza mert vészesen közeledett a virradat. Az elesettet két kezénél fogva húztuk magunk után az árokig. Ott a két pihent bajtárs vette át ezt a szomorú tisztet.

Négy óra tájban léptük át a saját vonalunkat. Itt egy romépület védelmében tudtam először a zseblámpa fényénél szemügyre venni a halottat. A nagy roncsolás ellenére is felismertem a magyar paraszti arc jellegzetes vonásait. Elolvastam a zubbonyába bevarrt névcédulát:

- Lovass István csendőr őrmester. Tőszeg-i órs.-

A nagy zivatar elmúlt. A Szójet katonák számára hősi emlékműveket emeltek Magyarországon. Úgy érzem itt volna az ideje, hogy a Lovas István csendőr is megkapja az őt megillető megtiszteltetést.

(1)

Dominikus Lándor

AZ IGAZSÁG KEDVEÉRT.

A Hadak Útján 1991 májusi számában értesültem arról, hogy a Magyar Hírlap március 28-i számában megjelent Szalai Pál cikke, mely a Ludovikás szellemet erősen és gúnyosan elmarasztalja.

1942 júniusában történt hadnaggyá avatásom óta, kivéve a rövid két évet 1945 februárjáig, másban sem volt részem mint ilyen és ehhez hasonló erkölcsi felelősségrevonásokban és kioktásokban. Ma mindenki tudja mit kellett volna tenni, még Szalai Pál is. Az első kérdésem az ilyen elfogulatlan bírálókhoz az, hogy ő hol volt 1944 március 19-én? Ha gyermek volt vagy nem volt felelősségteljes beosztásban, akkor nem sok joga van ítéletet mondani. Ha viszont vezető beosztásban volt, akkor hősi halottnak illene lennie ahhoz, hogy a magasabba erkölcsi mértéket megússze.

Az író cikkében Perjés Gézának a 'Hitel' c. újságban megjelent cikkét kifogásolja. Kijelenti Szalai Pál, hogy torkig van már a Horthy rehabilitációval és a Ludovikás szellemmel. A Ludovikás szellemnek hibául rojja föl a 'feltétlen engedelmességet, a hősi életszemléletet, a ketonás fellépést, a kemény fegyelmet'. Ez egy olyan megjegyzés megint, mely figyelmen kívül hagyja a kort és annak követelményeit. Az 1930-as években más volt a követelmény a katonával szemben, mint az ezredforduló évtizedében. Olyan megjegyzés ez, mint mikor valaki Mátyás az igazságos királyunkat azért róna meg, mert eltúrta a jobbságot. A második világháborút megelőző idők katonai szelleme más volt mint ma. Akkor az egész világon a 'fegyelem' volt a hadseregek alapja. Szalai Pál ennek figyelembevétele nélkül légüres térben mozog. Majd a történelem fogja megmondani, milyen katona szellem a jobb. Az ópból-háborúban azok az alakulatok, melyek a legnagyobb sikert érték el a résztvevő nemzete 'elit alakulatai' voltak, melyeknek szellemében ugyanazok az erények valósulnak meg, melyeket Szalai hibának sorol föl. Vagy jobb szereti az olyan hadseregek szellemét, melyek eladják fegyversetőket és rabolva, rombolva düljék fel környezetüket? Mert ma is vannak olyanok is. Még csak meg sem próbál tárgyilagos lenni. Gúnyos élcnak szánja de valóban ideológiától fertőzött szellemisége a Tanácsköztársaság honvédelmi miniszterét idézve mondja, hogy "Nem akarok többé katonát látni." Szegény megtévesztett ember. Ha valóban azt hiszi, hogy a

világ a teljes béke állapotában egy közös egymáskeblére-borulásban fog kibontakozni, adja Isten, hogy neki legyen igaza. Am akkor a katonaság szerepét valamilyen béke-fenntartó karhatalom fogja felváltani és a katona, ha más formában is de része lesz az emberi társadalomnak. És bármilyen uniformisban fog is fellépni, a tömegetől mindig a 'vak fegyelem' fogja megkülönböztetni a katonát. A visszapillantás bölcsessége legtöbbször nevetségesen könnyű.. Ítélet helyett tegye a szívére a kezét és vallja be önmaga előtt, hogy mit tett volna ő 1944 márc. 19-én? Mert abból, hogy most a multat szapulja, semmi sem derül ki a cikkíró erkölcsi bátorságáról. Felejen önmagának őszintén, hogy az élete folyamán élet-helál fontosságú kérdésekben mindig, még élete kockáztatása árán is, ~~el~~ elveihez hűen döntött?. Vagy voltak neki is olyan pillanatai, mikor nem tudott hű maradni az eszméihez? Mert most utólag könnyű a Ludovikásokat ilyen szigorral bírálni. Megnyugtatom, hogy mi sem voltunk gyengébb jelleme, mint ön. Csak a mi döntésünket erősen befolyásolta Katyin tömegsír és a Szovjet Hadsereg általános magatartása a legyőzöttekkel szemben. Mi tisztában voltunk azzal, hogy csak két rossz között választhatunk csak. Voltak, mint Bajcsi Zsilinszky Endre, akik a németeket ítélték meg a nagyobb veszélynek. Voltak mások, akik a Vörös Hadsereg dülését és erőszakosságát ítélték nagyobb veszélynek a nemzetre nézve. Ezek a Szovjet elleni végsőig való ellenállást válsztották. De egyik felet sem a 'németek iránti szeretet' vezérelte. Az abszolút fanatikus nácik elenyésző kisebbségben voltak a hadseregben belül. A zöm csak nem akarta azt a buta szerepet vállalni, hogy felkoncoltassa magát az 'SS'-el csak azért, hogy ön és az önhöz hasonlóan gondolkozóknak, kedves Szalai Pál, alkalmuk legyen megelégedésüket kifejezniük a hősi halottak sírok fölött. Mert a későbbi Varsói felkelés bizonyította, hogy a 'nemzethű elemek' kiirtásában a Szovjetnek és az 'SS'-nek azonosak voltak az érdekeik. Nem hiszem, hogy önnek valaha is megjárta az eszét, hogy milyen erkölcsi gyötrelém volt a két rossz közötti választás kegyetlen csapdája. Ön minden bizonnyal csak a német veszélyt látta és a Szovjet megszállókat mint felszabadítókat ölelte a keblére. Nekünk Ludovikásoknak csak az a bűnünk, ha ezt bűnnek lehet nevezni, hogy annak a zsarnoki uralomnak a bekövetkezését, ami ellen a nemzet

1956-ban szinte öngyilkos dühvel felkelt, mi már 1944-ben előre láttuk. Mert arról biztosíthatom, hogy 1956-ban nem volt a világon egy még élő Ludovikás sem, aki nem a nép lekéből fakadó szabadságvágy által vezetett forradalom mellett érzett, vagy harcolt. Természetes, hogy 1944-ben irigyeltük azokat a szerencsés nyugati országokat, akinek a demokratikus szabadság és a német elnyomás között lehetett választaniuk. Adott helyzetben legyen nyugodt, mi is tudtuk volna, hogy hol a helyünk. Ez az amire Perjési megjegyzése utal. De a sors nem adta meg nekünk a jó és a rossz közötti választás kényelmes lehetőségét. Nekünk csak a két rossz közötti választás agóniája jutott osztályrészül. És azok a Ludovikások, akik átálltak és elősegítették a Szovjet előretörését hazánkban mit kaptak jutalmul? Zömmel golyót vagy kötelet. Azok az országok, mint Lengyelország, mely becsületesen a szabadságáért küzdött, vagy mint Románia, aki az utolsó percbeni kiugrással akarta menteni a menthetőt, mennyivel jártak jobban? Semmivel. És most ön azt veti a szemünkre, hogy ebbe a buta és semmi előnyt nem biztosító játékban nem voltunk hajlandók lelkesedéssel feláldozni az éltünket? Az ön cikkéből kicseng, hogy ön annak a hazafias szellemnek az elítélője, mely szellem a Bajcsy Zsilinszkit a németek, másokat pedig az oroszok elleni ellenállásra tüzelt és akiknek vagy a Gestapo vagy a KGB oltotta ki az életét. Mi zömmel egyik fél felé sem hűztünk és ez volt az oka passzivitásunknak. De ezt önnek, akinek nemzeti jövő feletti aggodalomból fakadó élet-halál döntést soha sem kellett hoznia, önnek ezt hiába magyarázom. Ön még ma is a Rákosi korszak történelem könyveiből ismeri az igazságot és nem magából az életből. Az ilyen felülről ítélkező egyéneknek csak azt üzenem, amire a kanadai indiánok ősi bölcsesége tanít: "Valakinek a magatartását csak akkor ítélted meg helyesen, ha legalább három hónapig jártál annak mokaszinjében." Nyilvánvalóan önnek kedves Szalai Pál ebben nem volt része. A katonai döntés h. borúban soha nem olyan könnyű, mint az utólagos bírálat az írógép mellől a béke biztonságában. Az a sok Ludovikás aki vérzett, vagy meghalt a hazájáért, több megértést érdemelne az ön nemzedéke részéről. De ha már erre nem hajlandók, legalább kíséreljék meg elfelejteni a párt-ideológia hazugságait és bízzák a bírálatot a katonák magatartásával kapcsolatban a tárgyilagos történészekre.

Domokos Sándoraz

Kedves Barátom!

Abban a reményben küldöm tiszteletpéldányként legújabb könyvemet, hogy írásom felkelti érdeklődését.

Könyvem nem vallásfilozófia, csupán a rohamosan fejlődő fizikai tudásunk mennyiségi és benső érzésvilágunk minőségi észlelése között tapasztalt ellentét összehangolására irányul. Mivel ezt a kettősséget a mennyiségi logikánk mint egymást kizáró ellentétet értékeli, töprengéseim célja ezen ellentét feloldása.

Megállapításaim nem csálthatatlan dogmák, csupán egy új személyes nézőpont bevezetése, amely lehetővé teszi, hogy észlelésünk kettős viszonylatát mint harmonikus egységet ismerjük fel. Ez a szemlélet rávilágít arra, hogy amilyen arányban növekszik tudásunk perifériális érintkezése a létünket körülvevő „nem-tudás Óceánjával,” olyan arányban tisztul saját kicsinységünk tudatos felismerése. Ám az expandáló tudás egyre szilárdabb alapját képezi annak az alázatosságnak, amely mint hit egyre szilárdabban köt össze bennünket azzal a felfoghatatlan Nagysággal, akinek létezése végül szükségszerűbb valósággá szilárdul.

Amennyiben könyvem megnyerné tetszését, kérem, vásároljon egy másik példányt valakinek ajándékba, mert azzal a Szent Gellért Kiadót támogatja, aki könyvem kiadását lehetővé tette.

A könyv címe „Töprengéseim” és átvehető a Szt. Gellért Kiadó Könyvesboltjában. Cím: Bp. 1053. V. Ker. Kossuth u. 1 sz. alatt (Ferenciek tere a Kárpátia udvarban.)

Öszinte tisztelettel:

Domokos Pándor

Tartalommutató

Bevezető gondolatok	5
Ismerkedés a minőséggel	7
A minőség–mennyiség kettős egysége	12
<i>A complementarcy elve</i>	13
<i>A holarchia rendszere</i>	18
A tudás hibaforrásai	28
A minőség felismerésének kialakulása	36
A minőségi ember	41
<i>A tűz meghódítása</i>	42
<i>A barlangfestészet</i>	45
<i>Az áldozat fogalma</i>	48
Kalokagatia, a szép–jó minősége	53
A minőségi értékek	60
<i>Az esztétika</i>	60
<i>Az erkölcs</i>	65
A hit és a vallás viszonya	73
A csodákról	88
A szimbólumokról	97
Összefoglalás	99

Vitéz hajdúszováti Domokos Sándor életútja

Született 1921 július 14-én Szabadkán. Elemi iskoláit Orosházán kezdte és Kiskunhalason fejezte be. 1931-ben ugyanott a Szilágyi Áron református gimnáziumban végezte el a középiskola négy alsó osztályát. Miután édesapját áthelyezték, a felső négy osztályt Sátoraljaújhelyen végezte. 1939-ben kitüntetéssel érettségizett. 1939 őszén felvették a Ludovika tisztképző Akadémiára. 1942-ben hadnaggyá avatták. Az egy év gyalogsági szolgálatának a Szegedi 9. Gyalogezrednél töltötte le. Onnan 1943-tól 1944-ig Budapestre vezényelték.

Domokos Sándor az Arad alatt harcoló 26. póthadosztály kötelékében harcolt, mint századparancsnok. Százada folyamatos utóvédharcokat vívott a Szovjet-Román támadó haderővel szemben. Szolnok alatt egy román hadosztály bekerítésében százada döntő szerepet játszott. Ennek elismerésére kapta meg a vitézi cím viselési jogát.

1944 őszén, október 15 után századát a Honvédelmi Minisztérium Szállításvezetősége közvetlen alárendeltségébe helyezték. Ekkor nősült meg, felségül véve erdélyi származású menyasszonyát, Pataky Erzsébetet. Vele együtt vészelték át Buda közel két hónapig tartó ostromát, ahol magyar emberek életét mentette. Buda elestével, 1943. február 13-án szovjet fogságba esett.

Hatévi rabság után, 1951-ben szabadult a magyar AVH fogságából. Még azon év június 19-én idős apjával és anyjával kitelepítették Mezőberény községbe. Felesége önként követte. 1952-ben született leányuk, Marietta.

Sztálin halála után, 1953-ban a kitelepítés megszűnt, de a költözési jog nem állt helyre. Ezért illegálisan élt feleségével Budán, egy jó barátjuk lakásán. Gyermekeiket ezalatt szülei nevelték Orosházán. 1956 szabadság-harcának leverése után sem akarta elhagyni az országot, és csak 1956 december 1-jén indultak feleségével Nyugatra.

1957 januárjában érkeztek Kanadába, ahol Winnipeg városában telepedtek le. Két év múlva felvették az ottani Egyetem fogorvosi karára, mint a tansegédeszköz készítő technikust és hamarosan a részleg vezetője lett. 1962-ben kapták vissza már majdnem tízéves gyermeküket.

1982-ben, fél évig feleségével Dél-Amerikában, Chilében végeztek missziós munkát. 1986-ban nyugalomba vonult.

Magyar irodalmi munkásságával, úgy prózában, mint versben több ízben nyerte el a Cleveland-i Árpád Akadémia aranyérmét.

Két, nyolcmilliméteres keskenyfilmjét az animációs és a dokumentációs kategóriában kitüntették. Angol nyelven csak később, a hatvanas évek vége felé sikerült Mrs. Rita Toews fordítónő segítségével publikálni. Eddig négy közös könyvük jelent meg. Több magyar és angol folyóiratban publikál, és több munkája nyert irodalmi díjat vagy elismerést.

A mélyebb filozófiai gondolkozásra a fogság magánya adott alkalmat és azt később az angol ismeretével tovább bővítette.

ELETRAJZ.

En, Domokos Sándor 1921-ben születtem Szabadkán. Hathetes koromban anyjám karjaiban jöttem át Magyarországra mint menekült. A család Orosházán telepedett le. Elemi iskoláimat itt kezdtem meg, de apám áthelyezése miatt Kiskunhalason végeztem be. Itt kezdtem meg gimnáziumi tanulmányaimat, melyet áthelyezés miatt Sátoraljaújhelyen a Piarista gimnáziumban fejeztem be. 1939-ben érettségiztem és még ez év őszén felvettek a Bolyai (katonai) Akadémiára a csendőr századhoz. Innen a Ludovika Akadémiára kerültünk át, ahol 1942 júniusában csendőr hadnaggyá avattak. Művész-hajlamom már itt megmutatkozott. A "Lehel" dombormű elkészítéséért a Zrinyi Miklós Kör, a katona- művészek társasága, örökös tagjává választott. Egy év csapattiszti szolgálat és egy év Csendőrtiszti tanfolyam után 1944 szeptemberével hadi beosztásba vezényeltek. Aradtól Budapestig a magyar arcvonalban harcoltam kezdetben mint szakasz, később mint századparancsnok. Budán estem fogságba 1945 február 12-én. Hat évig tartó Szovjet fogságom három fő állomásra oszlik. Az első Uszmány, a második a Kaukázus és a harmadik Voronyezs. A Kaukázusban a sors összehozott pár kiváló erdélyi fafaragó művésszel, akik megtanítottak a fafaragás technikájára. Később Voronyezsben egy kerámia mérnök tanított meg a forma készítés és szobor öntés technikájára. Ezzen mesterségek ismeretével tértem haza 1950 decemberében az AVH fogságába. Két és fél hónapig tartó vallatás után mivel a Budai gyűrűben emberéleteket mentettem meg 1951 februárjában szabadlára helyeztek és visszatérhettem Budapestre. De még ez év júniusában kitelepítettek Mezőberény községbe, ahol eleinte az állami gazdaságban dolgoztam, majd kőművesi oklevelet szereztem. 1953-ban a kitelepítés megszűntével Budapesten mint épület-szobrász résztvettem több műemlék helyreállításában. Mivel örökké üldözve voltam és hogy feleségemmel maradhassak illegalitásban éltem, így az 56-os szabadságharc leverése után feleségemmel nyugatra menekültünk. Kanadában kötöttünk ki 1957 januárjában. Kanadában három és fél év után rajztehetségem alapján bekerültem az itteni egyetem (University of Manitoba) fogorvosi karának tansegéd- eszköz készítő csoportjához, mint illusztrátor. Három év után én lettem a csoport főnöke. Több tudományos kutatási cikket és három fogászati szakkönyvet illusztráltam. Közben a klinikai fotográfia és cinematográfia szakmá-

ját is elsajátítottam. Több tudományos cikket illusztráltam. A saját ujtásomat a Kanadai Fogászati Szaklap publikálta. Az ultraviola sugárral a szájban történő forogafálásra alkalmas kamera bejegyzett feltalálója vagyok három más egyetemi tanárral egyetemben.

A szobrászatot soha nem szüntettem meg gyakorolni. Alkotásaim közül a legismertebb a magyar szabadságharc emlékére alkotott bronz szobor, mely az International Ceter hallját díszíti. Több magán kollekciókban templomokban vagy muzeumokban van elhelyezve.

A cinematográfia két díjat nyertem rajzfilmmel és a csilei magasfennsíkban az benszülött indiánok fiesztájáról készített kisfilmem is díjazva lett. 1986-ban mentem nyugdíjba 26 szolgálati év után. A fehér-fekete fotográfia területén a magyar fényképészek verseny-pályázatán az "Ónarckép" c. fotom nyert első díjat.

Irodalmi munkásságomat magyar és angol nyelven fejtettem ki. Több könyvet publikáltam önköltségen. Angol nyelvű cikkeimmel és verseimmel is nyertem elismerést. 34 év után hazatérve a Mécs László Kiadó a csilei tapasztalatom alapján készült "Dél Keresztje Alatt" c. kis-regényemet publikálta. A Pesti Hírlap 1991 karácsonyi száma fogoly elbeszélésemet hozta. A kanadai katolikus újságokban több művem jelent meg angolul és franciául (Mások fordítása). Clevelendi (Ohio) Árpád Akadémia Irodalmi osztálya munkásságomért első ízben 1966-ban arany éremmel tüntetett ki.

Nem emlékszem pontosan, de közel 20 évig voltam a hely magyarok Szovetségének titkára. A 25 évig működő Winnipegi Magyar Irodalmi Körnek két alkalommal voltam elnöke. A Széchenyi Társaságnak is több mint husz éve vagyok tagja. Jelenleg a Csendő Bajtársi Közösség értesítőjének a Bajtársi levélnek vagyok szerkesztője. Az idén augusztusra a Fogászati egyetem meghívott három előadás tartására a klinikai fotográfiával kapcsolatban.

Winnipeg, 1993 január.

EZT SÁNDOR IRTA. ZOLI - EZEBŐL
SZERTE ÖSSZE KATIKAI AMI
ÉRDEKES

Elhunyt vitéz Domokos Sándor író, költő, szobrász
2011.07.22.

A Winnipeg városban (Kanada) élő csendőr főhadnagy bajtársunk életének 90-ik évében, 2011. július 22-én tért meg Teremtőjéhez. Szabadkán született 1921-ben, ahonnan szüleivel Magyarországra menekült. 1945-ben, Budapest ostroma alatt esett orosz fogságba, ezt követően hat hosszú évet töltött szovjet hadifogoly-táborokban. 1951-ben térhetett haza, de 1956-ban újra menekülnie kellett, Kanadában telepedett le.

Ifjúkorától foglalkoztatta az irodalom. A hadifogságban írásaival, előadásaival buzdította bajtársait a túlélésre. Új hazájában sikereket ért el regényeivel, verseivel, esszéivel, színműveivel. A rangos irodalmi díjjal kitüntetett Szabadság ára című életrajzi írásában örökölte meg saját maga, családja és magyar hazája szenvedéseit a kommunista diktatúra idején. A rendszerváltást követően Magyarországon is megjelentek művei.

Nyugodjon békében. Kegyelettel őrizzük emlékét.

vitéz Majthényi László tb. törzskapitány, Kanada

Ezt találtam a VR honlapján.
Üdv. Miklós

VITÉZI RENDELÉS ÉRTESÍTŐ

SZÁM: 01/2011

ELJÁRÁS: A VITÉZ RENDELÉS ÉRTESÍTŐ RENDJELESI SZABÁLYZATÁNAK SZERELMÉNYE

A magyarság szolgálatában

Új Idők

16. évfolyam

8. szám

Ára: 95 Ft

2011. augusztus 1.

Leperegtek az értékkel töltött évek

Költő volt, író, szobrász, filozófus és csend-
őrtiszt. Domokos Sándor bátyánk – kaptuk
a hírt Kanadából feleségétől július 24-én es-
te – két napja elhunyt. Bő kilenc évtized ju-
tott neki az életből, amelyből több mint hat-
vanat Mimi nénivel együtt töltött boldogan,
de érdekes módon a szovjetunióbeli hadi-
fogságáról, a magyarországi kitelepítettsé-
géről! ugyanolyan kedélyesen beszélt, mint
egyéb viselt dolgairól. Dolgoit,
amit a jó Isten bízott rá, csend-
őregyenruhában vagy civilben,
mindig a lehető legtisztességé-
sebb, legemberségesebb mó-
don intézte. Regényeit, verseit
az őszinte férfi hangja járja át
ugyanúgy, mint azt négyszem-
közti vagy társaságbeli találko-
zásainkkor mindannyiszor tap-
asztalhattuk. Azok a kevesek,
akik nálánál fiatalabb létükre
olyan szerencsések voltak,
mint e sorok írója, akit túlzás-
nélkül mondhatom, barátságá-
ba fogadott, most azt érezzük:
erős kapaszkodót veszítettünk.
Elvesztettünk egy olyan em-
bert, aki a becsületesség példa-
képe volt és marad.

Krisztusfej

Domokos Sándor
alkotása

Akik ismerték, azok Domokos Sándort
nem veszítették el. Mert ez az életével példát
mutató férfiember csak úgy egyszerűen nem
tűnhet el! Búcsúzni lehet, de siratni nem sza-
bad őt, hiszen szép élete után, amely termé-
zetesen buktatókkal volt tele, de épp ezeken
a buktatókon átmenve csiszolódtott kiváló
emberré, azaz Sándor bátyánk – ha közhely
is – yelünk marad. Nem felejthető! Hiányoz-
ni fognak, mint már az elmúlt évben is hi-
ányoztak, mert már nem utazták át Mimi né-
nival az óceánt.

Nagyszerű beszélgetőtárs volt, számtalan
élménnyel, amelyeket hallgatva nemes egy-
szerűséggel megtisztult az ember.

Szerette az Új Időket, ahova több mint egy
évtizede jelentkezett be azzal, hogy kéziratot
hoz messziről, Kanadából. Némiképp –
bocsánat érte – féltem az úgymond „amerikás
magyar” eszmeifuttatásaitól, de amikor meg-
láttam, hogy szinte kettesével szedve a lép-
csőt, szalad fel a második eme-
letre, beláttam: személyiség ér-
kezett! És a frissesség szemlélet-
módján, cikkein is meglátszott,
sőt az egyik leghitelesebb, 1956-
os forradalmunkról szóló könyv-
nek az ő regényét, a Tisztítótüzet
tartom. Végtelenül sajnálom,
hogy a „főcsapású médiumok-
ban”, a Kossuth rádióban, a köz-
szolgálati televízióban nem szó-
lалhatott meg, holott egyik regé-
nyével irodalmi díjat is nyert az
Egyesült Államokban. Szobrai
Winnipegben, az egykori ma-
gyar templomban láthatók. A
magyar szenteket azért készítette
oda, hogy legalább a templom
múltja ily módon szemléletessé
váljon, hiszen a magyar hívők kihaltak, s ma
főleg lengyel testvéreink járnak oda misére.

Arcát sosem fogom elfelejteni, amikor ne-
vetve mesélte, hogy ő szabadkai születésű,
és '56 után Kanadában mint jugoszláv tartat-
ott nyilván, míg Mimi néni, aki szászrégeni,
erdélyi eredetű, ő románként. Nos, a „jugo-
szlávna” és a „románna” Budapesten ma-
gyar leánygyermeké született. Lám csak,
ilyen a sors, a magyar sors ironiája.

Sándor bácsit augusztus első napjaiban he-
lyezik Winnipegben örök nyugalomra.
Reméljük, a messze szakadt, ezernyi nagy-
szerű tulajdonsággal megáldott férfiember
az örökkévalóságból is jótékony segítője lesz
hazájának, hazánknak, amelyet messzeme-
nőnkig szeretett.

■ VÓDRÓS AITILA

v. Domokos Sándor Fényképalbum

Elhalványult képek fáradt lapjain
Keresem múltam, gyermek álmaim.
Apám szigorú szempárját lelem
Egy sárgult képen... Fájó-csendesen
Nézem Anyámat, rokonok között,
Mint gyermek-lányt... Már mind elköltözött
E földi létből... Ni-ni, egy kutya
Bámul reám... Nagyanyám otthona
Oly' régimódi, mint egy múzeum,
Nagy lámpaernyő, képek a falon,
Befőttek sora a szekrény fölött...
Három bakfislány, csipkébe öltözött
Széles kalapban néznek vissza rám,
A három között középső az Anyám,
Ők mind már csak por, hamu a föld alatt...
Anyám testéből semmi sem maradt,
De él emléke... él a hangulat...
Ma is hallom a régi hangokat,
Magamba szívom a múlt illatát,
A vén szobát... az alkony aranyát...
A csendes estét... ma is élvezem,
A recsegő, vén gramafon-éneken
A régi mozdony fűtve áthatol...
Ezt ők is hallják, messzi-valahol...
A messzeségben... s bár a múlt halott
A lelkek bennem el nem hallgatott
Még élek én és az emlékezet...
Értékkel tölti meg az éveket...

S bár éltem napja nyugovóra jár,
S a régi album poros lapja vár
Ott körülvesznek gyermek álmaim...
Egy kép leszek a múltnak lapjain.

ÚJ IDŐK Bp.-en megjelent

Domonkos László
őrgy.

1943.08.01.
/1928.évf./

IX.cső.ker. 9.nyo.aloszt. pk-a, H.M. 20. Osztt.

1943.08.01. 1904.11.28. 1930.04.01. 1928-1930.

F.: Maléter Judit /Tóváros/

Gy.: Judit Erzsébet Klára /1942/, István Zoltán Tibor /1943/
+ Acron /Ohio/ USA 1963.12.07. Sharon /Pennsylvania/- temették

1935-1936 CSÖRŰI TANK

B.L.1981.10.31.XXXIV.évf.2.sz.132.o.

Aki az Amerikai Egyesült Államokban 1852.VIII.20-i kelttel

"A közbiztonság" címmel 125 oldalas tanulmányt állított össze
egy új magyar moderan és független köz-
biztonsági testület felállításra. Munká-
ja saját tapasztalatai, valamint a külföl-
dön szerzett ismereteit foglalja magá-
ban.

néhai Domonkos László őrgy.,

Domonkos László
őrgy.

Drégelyi Béla dr.
szds.

1942.10.01.
/1936.évf./

III.Cső.ker. Soproni szárnypk.

1942.10.01. 1907.11.02. 1942.06.18. 1936.

Szül.: Szentes, 1907.11.02.

Tatai szárny utolsó pk-a

+ Montreal /P.QÜ./ Kanada, 1985.02.02. Redi Memorial kórház.

Tűzkereszt I.fok.

1942. III.hdt. vasutbizt. seb.

IGAZOLVA. BUDAPEST. VÉRŐSHARTY-U. 24/3.

B.L. 1985. XXXIII. 1. 9.

Tűzkereszt I.fok. 1 pánttal, a tatai szárny utolsó pk-a Montreal-ban /P.Qu. /Kanada/ a Redi Memorial kórházban 1985.II.2. hosszú szenvedés után 77 éves korában meghalt. 1907.XI.2-án született Szentesen /Csongréd vm./ 1937-ben mint tart. hdgy. lépett a Csőséghez. A Ludovika és a cső.ti-i tanf.elvégzése után, mint sznypk.h. később mint sznypk. szolgált Szentendrén, Sopronban és végül Tatán. t el
1942-ben a III.hdt-nél hadibeosztásban vasutvonal biztosítást látó megsebesült. Az összeomlás után Kanadába vándorolt ki, a Montreálba telepedett le.Hozzátartozói nem voltak. eléggé visszavonultan élt.

Temetése II.6-án 10 órakorment végbe a r.k. egyház szertartása szerint. Koporsóját hat cső.bajtársa kísérte. Mely a cső. zászlóval volt letakarva.

Ravatalára Rákóczi Szövetség koszorút küldött. A szertartást Ft. Deák Ferenc S.J. és Ft. Kiss Lajos S.J. végezték.
/Cs.F.1985.II.12./

Kubinyi Ferenc: A katonapolitika regénye. 294.o.

Almásy Tibor volt kat.pol. orgy. 1945.végén a soproni lak-ban megmentett 400 zsidó munkaszolgálatost Drégely sző.szds. közreműködésével. "Beccsülettel helyt állt abban az időben."

B.L.1985.XXXVIII.1.sz.9-10.o.

cső.szds. Tűzkereszt I.fok. pánttal., Tatai szárny pk-a.
Montreal /Canada/

1937 tart.hdgy. Csőség, Ludovika, Cső.ti-i Tanf. Szárnypk. Szentendrén, Sopron, Tata, 1942. a III.hdt-nél hadubeo., vasutvonal bizt seb., Canada, Montreal. Temetésén dr.v. Székely Frigyes szds.

Duralia Miklós
hdgy.

I.cső.ker.

1942.06.01.
/1942.06.évf./

1942.07.01. 1919.07.27. 1942.06.18. 1942.07.

+ Bregenz /Ausztia/ ?